

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE GIL IN DEN NACHT

15 cent.

„Wat moeten jullie hier?”

No. 1277.

NIEUWE SERIE

DE GIL IN DEN NACHT

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN MERKWAARDIG VOORVAL.

— Dat was weer een leerzame avond, Edward! zeide Brand tot John Raffles, alias Lord Edward Lister, toen beiden, dicht in de kragen van hun jas gedoken — want het was bitter koud — de Queen Victoria Street doorliepen, omstreeks drie uur in den nacht.

— Hoe bedoel je dat, Brand? vroeg Raffles zijn vriend en secretaris.

— Wel, jij zelf hebt me vaak als je meening gezegd, dat je je medemenschen het best leert kennen als zij whisten — en er is vanavond in de club weinig anders gedaan!

— Dat is zoo!

— Begrijpt gij, hoe wezens, met rede begaafd, van 8 uur 's avonds tot 5 uur 's morgens aan één stuk door kunnen kaartspelen?

— Neen, Charles! Maar deze wezens zijn dan ook slechts zeer sporadisch van rede voorzien! Het mag werkelijk geen naam hebben! De hersenkas dezer rijke clubleden heeft maar juist ruimte voor gedachten aan renpaarden, zijden dasen, lakschoenen, tingeltangels en speelkaarten. Voor de rest zitten er watten in! Maar verbaas je niet te zeer over dit onzinnig tijd vermorsen! Ik heb vijf jaren geleden te New-York een rijken leeglooper gekend — en een honderdduizend dollar lichter gemaakt ten behoeve van een paar dozijn arme drommels, mag ik er bijvoegen! — die eens zeven-en-veertig uren aan één stuk bleef zitten pokeren! In dien tijd versleet hij 7 tegenspelers, en de man zelf moest na die krankzinnige verrichting worden weggedragen!

— Is dat werkelijk waar?

— Op mijn woord!

— Zeker een weddenschap?

— Natuurlijk! De gek had om duizend dollar gewed dat hij twee dagen en twee nachten achter elkaar zou blijven spelen. Men had eten en drinken naast hem neer gezet. In die 47 uur legde hij de kaarten dan ook geen oogenblik uit zijn handen!

— En toch verloor hij!

— Ja — met één uur. En het ergste is, dat de New-Yorksche bladen dien nonsens niet bespotten, zooals in ieder ander land zou gebeurd zijn, maar er in vollen ernst ellenlange artikelen en „beschouwingen” aan wijdden, alsof het een sportieve daad van belang gold. Heb ik geen gelijk als ik dit soort nuttelooze rijken, die met hun geld, hun hersens en hun gezondheid zoo liederlijk ompringen, allen als mijn persoonlijke vijanden beschouw?

— In zekeren zin heb je het ongetwijfeld bij het rechte eind, Edward!

— In iederen zin, beste Charles! Rijkdom is onnut, wanneer hij niet steeds en overal ten goede wordt aangewend, en als rijke ezels hun geld letterlijk uit het raam smijten — dan zullen verstandige en schrandere menschen hun weten voor te zijn!

Raffles had dit laatste op dreigenden toon gezegd.

Zijn oogen schitterden in zijn bleek gelaat en zijn scherpe tanden blonken als die van een wolf tusschen zijn roode lippen.

Brand keek zijn meester zwijgend aan.

Hij wist nu zeer goed wat er in diens gemoed omging.

Hoe vaak reeds had hij hem bijgestaan in zijn gevaarlijkste ondernemingen, als de Groote On-

bekende tot zelfs zijn leven in de waagschaal stelde om rijke schurken schaakmat te zetten en bedriegers te bedriegen!

Zij liepen zwijgend een paar honderd meter door tot zij gekomen waren aan het punt, waar de Queen Victoria Street te zamen komt met Cheapside Poultry, Walbrook Street en Threadneedle Street.

Op dezen vijsprong bevindt zich, als men voor het gebouw staat, de rechter hoek van de Engelsche Bank, met de New-Yorksche Beurs zeker het belangrijkste gebouw ter wereld en waar om zoo te zeggen de draden van alle geldtransacties van de geheele aarde te zamen komen!

De bank lag thans zoo goed als geheel in duisternis gehuld, op eenige flauwe lichtschijnsels na, die er op wezen, dat het gebouw ook des nachts streng werd bewaakt en dat zelfs de schranderste dief zijn krachten te vergeefs op dit bolwerk van de wereldfinantiën zou beproeven!

Raffles bleef even in gedachten verzonken voor het machtige gebouw staan.

— Waar denk je aan, Edward? vroeg Brand na eenige oogenblikken.

— Ik bedenken, dat daar in dat huis, sterk en groot als een vesting, milliarden zijn opgestapeld die daar bijeen zijn gebracht door brave lieden en door schurken, door arbeiders die hard zwoegen voor het dagelijksch brood en door schatrijke nietsnutten, die eenvoudig niet weten wat zij met hun geld moeten uitvoeren, en het hier opstapelen zonder eenig nut voor wien dan ook — niet eens voor hen zelve, want zij zouden met een tiende gedeelte van hun vermogen op juist denzelfden voet kunnen leven als nu! Honderden van de safes in deze bank bevatten geld dat even goed zand kan zijn, zoo nutteloos ligt het daar! Maar komaan, beste Charles! Ik geloof waarlijk dat ik wijsgeerige beschouwingen ga houden en dat komt op dit uur van den nacht of liever van den morgen eigenlijk niet te pas, terwijl we aan dezen staat van zaken immers toch niets kunnen veranderen zoolang er goud en zilver zal bestaan! Laten we onze bedden maar opzoeken, want de temperatuur lokt ook al niet uit tot ontboezemingen van dit allooi!

— Ik begrijp eigenlijk niet heelemaal wat we hier in dit gedeelte van Londen uitvoeren! zeide Brand lachend. Het ligt toch niet op onzen weg naar huis!

— Dat is zoo, maar je weet hoe ik van deze nachtelijke omzwervingen door Londen houd, beste Charles! Men kan er allerhande avonturen door beleven — en daar ben ik nu eenmaal verzot op, zooals jij nu ook wel langzamerhand zult hebben ontdekt! Bovendien hecht ik, zooals je weet, bijzonder aan voorgevoelens, al is dat ook alles behalve modern! En terwijl we in de club zaten te praten was het alsof een geheimzinnige stem mij waarschuwde dat ik dezen nacht eens de richting van de Queen Victoria Street moest uitgaan!

— Nu, mijn waarde Edward — dan heeft je

voorgevoel je toch ditmaal in den steek gelaten, want we zijn die straat al ten einde en loopen nu reeds in Threadneedle Street!

Hij had het woord ternauwernood gezegd of door de stilte van den nacht weerklonk een gil, zóó woest, luid en onmenschelijk, dat de twee mannen, die toch reeds herhaaldelijk de grootste gevaren hadden getrotseerd, elkaar doodsbleek bij den arm grepen. Geen seconde later flikkerde een kort maar oogverblindend, blauw schijnsel in de duisternis, schel als een bliksemstraal en zeker niet langer.

— Wat was dat? vroeg Charles heesch, terwijl hij zijn klamme hand nog vaster om den arm van zijn meester klemde.

— Het was de gil van een vrouw, van een schepsel in doodsangst! En het schijnsel kwam uit dat huis daar, uit de onderste verdieping! Daar durf ik wel een eed op doen!

Raffles wees met uitgestreken arm naar een klein huis, omstreeks vijftig meter van het begin van de Threadneedle Street gelegen, die niets anders is dan een voortzetting van de Queen Victoria Street. Dit huis was, evenals alle andere, volmaakt donker en geen lichtstraaltje, hoe zwak ook, drong door de vensters.

— Weet je dat wel zeker? fluisterde Charles.

— Volmaakt zeker!

— Maar de gordijnen zijn dicht!

— Nu zijn ze dicht, ja, maar hebben wij, door dien schellen straal verblind, kunnen zien of ze niet pas gesloten zijn? Ik verzeker je dat het licht uit dat kleine huis kwam en anders nergens!

— Hoor je eenig geluid?

— Niets! Het is doodstil!

Maar op dit oogenblik gingen er in verscheidene huizen ramen open en keken verschrikte en slaperige gezichten naar buiten.

Tegelijkertijd naderden uit de verte de snelle schreden van een paar agenten, die in de buurt dienst hadden.

De straat was op dit nachtelijk uur geheel verlaten en Raffles en Charles waren de eenigen die er zich bevonden.

— Zouden we niet beter doen met maar liever weg te gaan, Edward? vroeg Charles op zachten toon.

— Waarom?

— Wel, het is misschien beter als de agenten ons hier niet aantreffen! Je weet immers wel, dat onze vriend Baxter weer met hernieuwden ijver naar je zoekt en dat een ongeluk in een klein hoekje ligt! Als een der agenten je toevallig herkent —

— Vergeet niet dat ik op dit oogenblik Lord Aberdeen ben, de ondervoorzitter van onze club en dat de agenten zelfs niet het flauwste vermoeden zullen hebben van mijn waren aard?

— Als je daar zoo stellig van overtuigd bent, dan heb ik er natuurlijk niets op tegen om hier te blijven! Je weet wel dat ik graag alle gevaren met je deel!

— Dat weet ik, beste Charles! En nu op ons qui vive gebleven — daar zijn de agenten!

Inderdaad naderden op dat oogenblik drie agenten, blazend van het harde loopen.

Zij stonden stil toen zij de twee late wandelaars ontdekten en namen hen met wantrouwende blikken op.

— Mag ik u vragen wat gij hier zoo laat doet, mijne heeren? vroeg een hunner, die het woord voor de anderen voerde.

— Welzeker, beste vriend, antwoordde Raffles op kalmen toon. Wij komen uit de club en begeven ons naar huis!

— Zoo laat?

— Ongetwijfeld! Het zal toch zeker in het vrije Engeland niet verboden zijn om op iederen tijd die zijnen burgers goed dunkt van den openbaren weg gebruik te maken?

— Mag ik uw naam weten? vroeg de eerste agent weder, zonder op deze opmerking te antwoorden.

— Zeker, ik ben Lord Aberdeen en dit is mijn vriend en secretaris, de heer Brand.

De houding van den agent veranderde als een blad aan een boom. Hij boog als een knipmes en zeide verschrikt:

— Ik hoop, Mylord, dat gij het mij niet kwalijk neemt, maar mijn plicht gebod mij navraag te doen! Wij hoorden namelijk zooeven een vreese-lijken gil, die blijkbaar hier ergens geslaakt werd, en nu wij komen toelopen, vinden wij u hier op deze plek — het is ons dus niet kwalijk te nemen, dat wij een oogenblik geloofden, dat —

— Verontschuldigd u toch niet! zeide Raffles bedaard. Gij deelt immers niets meer dan uw plicht, en ik zou moeilijk kunnen verwachten dat iedere agent in Londen mij kent!

— O, maar nu ik u aanzie, ken ik u heel goed, haastte de man zich te zeggen. En nu blijft mij niets anders over dan u te verzoeken, of ik u een vraag mag stellen, waarvan de beantwoording van het allergrootste gewicht kan zijn!

— Wel zeker! Ga uw gang!

— Hebt gij zooeven niet een ontzettende gil hooren slaken, hier dicht in de buurt?

— Ja — dat heb ik!

— En zoudt gij ons kunnen zeggen, waar het geluid vandaan kwam?

— Ook dat! Die kreet werd zonder eenige twijfel in dat huis daar uitgestooten!

Raffles wees weder op het huis, dat hij zooeven reeds aan zijn secretaris had aangewezen.

— Weet gij het zeker, Mylord?

— Heel zeker!

— Dan moeten wij er binnengaan!

— Dat is zeker het eenige middel om er achter te komen wat er gebeurd is! merkte Raffles op. En hebt gij het schijnsel ook opgemerkt?

— Een schijnsel? vroeg de agent verbaasd. Wat bedoelt gij, Mylord?

— Wel, het oogenvblindende licht, dat een zeer kort oogenblik heeft geschinen! Hebt gij dan niets gezien?

— Niets!

— Dat is zonderling! mompelde Raffles. Waar waart gij dan toen gij den kreet hebt vernomen?

— In de Grasham Street.

— O — dan is het wel mogelijk dat gij niets hebt kunnen zien, zeide Raffles onverschillig. En gij zijt dus van plan het huis te onderzoeken?

— Dat spreekt vanzelf, Mylord! Wij moeten toch weten wie dien onmenschen kreet geslaakt heeft? Als gij zeker weet dat de gil in dat huis klonk, dan zullen we dadelijk een onderzoek instellen!

— Zoudt ge misschien niet beter doen eerst uwen chef, inspecteur Baxter, te waarschuwen? vroeg Raffles op een toon, waarvan de ironie aan den braven agent ontging.

De man krabde zich achter de ooren en zeide toen op aarzelen den toon:

— Het is wel waar, dat mijnheer Baxter graag van alles op de hoogte wordt gehouden als er eens iets gebeurt, maar het zou toch te gek zijn om nu eerst het hoofdbureau van politie te gaan opbellen en zoodoende den moordenaar gelegenheid te geven te ontkomen! Vindt gij dat zelf niet, Mylord?

— Ik ben het volmaakt met u eens! zeide Raffles. En ik zou u sterk aanraden, geen minuut verloren te laten gaan, als gij niet wilt, dat uw chef u later wegens uw nalatigheid streng bestraft! Er is hier bepaald een misdad deed begaan en als gij den dader weet aan te houden, dan zal een belooning u zeker niet ontgaan!

— Vooruit dan! beval de agent zijn makkers, aangespoord door de woorden van den Lord.

— Een oogenblik! verzocht Raffles. Ik zou het zeer op prijs stellen wanneer gij mij zoudt willen toestaan, u bij uw onderzoek behulpzaam te zijn. Ik stel het grootste belang in dergelijke zaken, en bovendien mag ik wel zeggen dat ik heel wat ondervinding heb opgedaan... als amateur-detective! Ten slotte zijn vijf man er altijd twee meer dan drie, en gij weet niet wie zich in dat geheimzinnige huis bevinden! Het kunnen er evengoed twee als tien zijn.

— Het laatste laat ik gelden, Mylord! zeide de agent. En gij zijt immers de man die ons dit huis hebt aangewezen! Neem uw revolver ter hand, mannen en volgt mij! beval de agent.

De vijf mannen gingen behoedzaam op het in volkomen duisternis gehulde huis toe.

Niet het minste geluid deed zich hooren. Het huis, dat slechts twee verdiepingen had, scheen geheel uitgestorven te zijn.

Het was van onder tot boven pikdonker — en toch zou Raffles er graag tien pond onder hebben durven verwedden, dat de kreet in dit huis en in geen ander had geklonken.

Een der agenten rammelde aan de deur!

— De deur is gesloten, mompelde hij.

— Dat komt bij deuren meer voor, zeide Raffles droog, vooral des nachts!

— Wij zullen haar forceeren! fluisterde de

eerste agent, die tot dusverre het woord had gevoerd.

— Hebt gij dan loopers bij u? vroeg Raffles.

— Dat spreekt vanzelf, Mylord! Wij komen vaak voor het geval te staan, dat wij een deur moeten opensteken, die om de een of andere reden gesloten is en die wij juistement open willen hebben.

Onder het spreken had hij een bos loopers te voorschijn gehaald en begon nu aan het slot van de deur te morrelen.

— Dat is een heel bijzonder slot, mompelde hij na eenigen tijd, nadat hij tevergeefs had getracht het slot te openen. Probeer jij eens, Thomson! gelastte hij een der andere agenten.

Deze nam den bos loopers over en trachtte op zijn beurt het slot te openen, met niet meer succes dan zijn voorganger.

— Dat is een duivelsch slot! bromde de man. Ik zie geen kans om het open te krijgen en ik kan u toch verzekeren, dat ik in mijn leven al heel wat sloten heb open gebroken!

Zonder een woord te spreken, nam de derde agent hem den bos uit de hand en begon in het slot te peuteren.

— Zoo iets heb ik in mijn heele leven nog niet bijgewoond! riep hij na eenigen tijd verbaasd uit. Ik ben smid geweest voor ik bij de politie kwam, maar zoo'n slot is mij in mijn vroeger vak nog nooit voorgekomen!

Nu trad Raffles naderbij.

Er lag een eigenaardige klank in zijn stem, toen hij kalm zeide:

— Mag ik het eens probeeren?

— Gij, Mylord? riep de eerste agent vol verbazing. Dat meent gij toch zeker niet?

— En waarom niet? hernam Raffles kalm. Ik ben, al zeg ik het zelf, heel sterk in allerlei gezelschapskunstjes en ook in geduldspelen van allerlei soort. Laat mij dus maar eens zien! Men kan immers nooit weten, hoe een koe een haas vangt!

Aarzelend maakte de agent, die het laatst aan het slot had gemorreld, plaats voor den schatrijken Lord, die hier eens even zou opknappen wat drie agenten van de beste politie ter wereld niet eens konden bolwerken!

Raffles trad naar de deur toe.

Hij bekeek het slot nauwkeurig en riep onlangs zich zelf uit:

— De man die dit slot gemaakt heeft is een meester in zijn vak! Het is het beste veiligheids-slot dat ik nog ooit in mijn leven heb gezien! Geef mij uw bos loopers eens, beste vriend! zoo wendde hij zich nu tot den agent.

Deze overhandigde hem den bos met een spot-tenden blik in zijn oogen. Ook de andere agenten hadden de grootste moeite, den eerbied te bewaren dien zij aan een afstammeling van een der adellijkste geslachten van Engeland verschuldigd waren.

— Dat is een mirakel! kon een der agenten zich niet weerhouden uit te roepen.

— Heelemaal geen mirakel, beste vriend! merkte Raffles bedaard op. Een kwestie van handigheid en liefhebberij! En nu spoedig naar binnen! Wie weet hoeveel tijd wij al verloren hebben laten gaan, een tijd die misschien heel kostbaar zal blijken te zijn.

— Vooruit, mannen! beval de leider van het troepje.

Allen drongen het huis binnen.

HOOFDSTUK II.

HET ONDERZOEK IN HET VERLATEN HUIS.

De agenten haalden hunne zaklantaarns te voorschijn en dat was ook wel noodig, want het was volstrekt onmogelijk een hand voor oogen te zien.

Het licht der drie lantaarns, versterkt met dat van de zeer sterke lantaarn van Raffles, was echter ruimschoots voldoende om de inrichting van het geheimzinnige huis te kunnen waarnemen.

Het was er doodstil en niet het minste geluid deed zich hooren.

De vijf mannen liepen de gang in en zagen spoedig een deur aan hun rechterhand, die eveneens gesloten bleek te zijn, doch niet op de solide wijze als de voordeur, want nu slaagde de eerste de beste agent er in, het slot open te breken.

De deur gaf toegang tot een kamer die netjes gemeubeld was, met een smaak die er duidelijk op wees dat hier een vrouwenhand den scepter voerde. Waarschijnlijk was dit de woonkamer en tevens de eetkamer van de woning, hetgeen

afgeleid kon worden uit de aanwezigheid van een groot buffet, een sofa en een aantal gemakkelijke stoelen.

De agenten lieten hunne lantaarns over het geheele vertrek spelen, maar konden niets ontdekken wat tot eenigen argwaan aanleiding kon geven.

— Als wij in 's hemelsnaam maar in het juiste huis zijn, Mylord! merkte de aanvoerder van het kleine troepje op bezorgden toon op.

— Dat zijn we, vriend! antwoordde Raffles.

— Ik mag het lijden — want als dat niet zoo was, dan zouden wij leelijk tegen de lamp kunnen loopen, wegens onwettelijk binnendringen in een gesloten huis! Gij weet zeker ook wel, dat de Engelsche wet daaromtrent geen gekschere verstaat!

— Maak u maar niet bezorgd! Ik ben al te zeker van mijn zaak! En veronderstel eens even dat gij op dit oogenblik niet in 't huis waart waarin ik dacht dat het gebeurde, zou de bewoner

al niet reeds lang zijn komen kijken naar wat hier gebeurt? Want het moet mij van het hart dat gij niet bepaald als elfen of boschnimfen rondgaat! Wij maken een leven om dooden op te wekken! En ten slotte moet gij mij eens zeggen waarom aan de buitendeur een zoo veilig slot zou zijn bevestigd, dat men het met een gewonen bos loopers niet kon openen!

— Maar gij hebt het toch wel open weten te krijgen, Mylord! riep de agent uit.

— O! Dat was louter toeval, beste vriend! zeide Raffles luchtig. Stom geluk, geloof me!

— Nu — hier is in ieder geval niets te ontdekken, zeide de agent, nadat allen de kamer nauwkeurig hadden bekeken.

— Ja — zoo op het eerste gezicht is hier zeker niets te bespeuren, beaamde Raffles. En toch bevat deze kamer me niet!

— Hoezoo, Mylord? vroeg de agent verbaasd.

— Ja — dat kan ik nu moeilijk onder woorden brengen! Dat is louter „gevoelszaak”, weet je!

De agent keek den Lord eens schuin aan. Hij begon langzamerhand tot de overtuiging te komen dat hij er verkeerd aan had gedaan de raadgeving van Lord Aberdeen op te volgen. Wie weet, wat hij al zou ontdekt hebben, als hij niet zoo onverstandig was geweest den raad op te volgen van iemand die immers niet het minste besef van politiezaken had!

Gemelijk zeide de man des gezags:

— Nu, Mylord — ik wil dat niet tegen spreken! Maar ik wil maar zeggen dat mijn gevoel mij dan zegt, dat we hier niemendal zullen vinden en, met uw welnemen, op een verkeerd spoor zijn!

— Het is mogelijk — en het is ook niet mogelijk! zeide Raffles bedaard. Laten wij in ieder geval maar eens verder gaan met ons onderzoek!

Zij verlieten het vertrek, dat geen andere deur had dan die op de gang uitkwam en volgden die weder tot zij aan een tweede deur kwamen, die even als de eerste met een veiligheidsslot gesloten was en dus evenzeer moest worden opengestoken.

— Gij zult in ieder geval wel met mij eens zijn, dat het een vreemde gewoonte is, alle kamers in een huis zoo buitengewoon secuur af te sluiten! merkte Raffles op. Men zou dat nog kunnen begrijpen als er in ieder dezer kamers groote schatten verborgen waren, maar daar ziet het geheele huis niet naar uit! Hebt gij soms al ergens juweelen of goud of een brandkast gezien?

De nachtelijke bezoekers traden zwijgend deze tweede kamer binnen, nadat zij met een looper was geopend.

Dit vertrek zag blijkbaar op den tuin uit — ten minste als er een tuin was!

— Kent gij de huizen hier in de straat? zoo wendde Raffles zich tot den eersten der drie agenten.

— Een beetje, Mylord!

— Weet gij dan ook of zich achter deze huizen een tuin bevindt?

— Een tuin kan men het niet noemen, het is eerder een kleine binnenplaats. Sommige menschen, die het er voor over hebben, besteden een paar pond er aan, om er wat bloemen en planten neer te zetten, maar de meesten laten het maar kalm, zooals ze het vinden en ze vinden 't meestal als een mesthoop. U moet niet vergeten, dat er hier in de buurt een boel fabrieken zijn en dat draagt er nu juist niet toe bij om de planten hard te doen groeien.

— Dus in ieder geval komen die ramen daar uit op een binnenplaats of een tuin, hernam Raffles. Je ziet wel, agent, dat ook in deze kamer geen spoor van leven is. Hoe staat het met de bovenste verdiepingen? Kan men die van hieruit bereiken?

— Neen, Mylord, dat gaat niet, dan zou men de deur hiernaast moeten ingaan!

— Dus deze woning bestaat maar uit twee kamers?

— Twee kamers en keuken en een berghok in de gang, Mylord. Tenminste als alle huizen van deze straat over een afstand van een meter of vijftig op dezelfde wijze gebouwd zijn. Ik heb nog niet lang geleden een huis of wat verder, dat mij precies eender gebouwd leek, ook een zaakje gehad, waarbij we een grondig onderzoek moesten instellen.

— Het is zonderling, mompelde Raffles. Ik wil er gerust op zweren, dat die vreeselijke kreet, dien wij allen gehoord hebben, hier in dit huis en nergens anders geslaakt is! Mijn vriend en ik bevonden ons er een tien passen vandaan en een vergissing is uitgesloten. En toch zien en hooren wij niets! Geen levend wezen, geen enkel spoor, dat de woning mensch of dier bergt! En toch moet er iets zijn!

Raffles ging de kamer nog eens rond, terwijl de agenten blijkbaar met ongeduld stonden te wachten.

— Als ik een opmerking mag maken, Mylord, zeide eindelijk de eerste agent, dan zou het deze zijn, dat wij onzen tijd verbeuzelen. Er valt in deze kamers, voor zoover ik kan zien, volstrekt niets geheimzinnig op te merken, het is een kamer, zooals men ze in deze buurt bij duizenden aantreft! Bovendien vinden we geen spoor van bloed, geen enkel wapen of werktuig, waarmede toegeslagen of gedood kan zijn.

— Beste vriend, antwoordde Raffles kalm, ik heb de gewoonte om nooit op den schijn af te gaan en ik verzeker u, dat het een goede gewoonte is. Geef mij nog tien minuten en ik beloof u, dat ik het huis weer met u zal verlaten, zooals ik het ben binnengetreden en zal toegeven, dat ik mij vergist heb!

— Nu Mylord, tien minuten kan ik u nog geven, antwoordde de agent, maar ik alleen. Mijn collega's kunnen nu niet langer op hun post gemist worden.

Hij wendde zich nu tot de twee andere agenten en beval hun:

— Gij kunt wel heen gaan! En als ge nog

buren aan de ramen en deuren mocht zien, zeg hun dan, dat er niets aan de hand is en dat ze naar bed moeten gaan! Maar telefoneer onderweg in een van de posten naar Scotland Yard en deel aan inspecteur Baxter mee, wat hier gebeurd is! Zeg er maar meteen bij, dat de kans heel gering is, dat we iets zullen ontdekken, als het heele blok huizen niet met een cordon agenten wordt afgezet en alle woningen een voor een worden onderzocht. En dat wel heel gauw, anders loopen we gevaar, dat de dader — als er tenminste een dader is en we niet te doen hebben met een kat, die een emmer kokend water over het lichaam heeft gekregen — reeds lang het hazenpad zal hebben gekozen.

Raffles had deze tirade met de grootste kalmte aangehoord, ofschoon hij heel goed begreep, dat de agent geloofde met een fantast te maken te hebben en merkte dan ook alleen maar op:

— Goed, waarschuw inspecteur Baxter en laat het blok huizen bewaken, maar geef mij mijn tien minuten om naar de kat en den emmer kokend water te zoeken. Dat laatste voorwerp vooral is om half vier in den nacht zoo merkwaardig, dat ik het graag met eigen oogen eens zou zien!

De agent bromde wat tegen en zond zijn twee collega's weg.

Het was nu veel minder licht, daar zij hunne lantaarns natuurlijk hadden meegenomen, maar nog helder genoeg, om alle voorwerpen in het vertrek duidelijk te kunnen onderscheiden.

Raffles nam zijn eigen lantaarn ter hand en knielde op den grond neder.

Hij begon nu de vloer in de achterkamer met de grootste zorgvuldigheid af te zoeken.

Deze vloer was bedekt met een zeil en vervolgens met een karpert, dat bijna den geheelen grond bedekte.

Raffles wreef er met de hand over heen, maar kon, hoe nauwkeurig hij ook toezag, niet de minste scheur of naad ontdekken.

Charles begreep natuurlijk zeer goed, waarnaar zijn meester zocht, maar hij wachtte zich wel door lastige vragen diens aandacht af te leiden.

De agent keek met een medelijdend glimlachje toe en zijn ongeduld scheen met de minuut grooter te worden.

Raffles richtte zich met een teleurgesteld gezicht weer op, stampte eenige malen hard op den vloer en luisterde ingespannen.

— Er is hier toch zeker een kelder onder het huis? vroeg hij toen.

— Dat zou ik wel denken, Mylord, want de meeste huizen in Londen zijn daarvan voorzien.

— Laat ons dan eerst even op de gang gaan en naar de kelderdeur zoeken.

De drie mannen traden de gang weder in en gingen allereest de keuken binnen, een klein vertrekje, dat tegenover de tweede kamer was gelegen en eveneens één raam aan de achterzijde van het huis had.

Op de aanrecht stonden eenige potten en

pannen, waarin zich nog enkele etensresten bevonden.

Raffles wierp daar een vluchtigen blik in, tot groote verbazing van den agent, die langzamerhand begon te vreezen, dat Mylord niet alleen een fantast, maar ook niet geheel en al snik was.

De eenige deur, die zich in de keuken bevond, behalve die op de gang uitkwam, was die van de keukenkast.

Een kelderdeur was nergens te bespeuren en ook bij het bekloppen van den wand kon Raffles nergens een hollen klank waarnemen.

Hij trad weder naar buiten, gevolgd door den agent en Charles, en lichtte met zijn lantaarn zorgvuldig den muur van de gang af.

Eindelijk stond hij stil voor een plek, die hij met groote zorgvuldigheid bekeek.

Hij liet een goedkeurend gebrom hooren.

Een glans van voldoening kwam in zijn groote oogen.

— Wel, Mylord, zeide de agent eindelijk met nauwelijks verborgen ongeduld in zijn stem, ik geloof dat het duidelijk is, dat zich hier in huis bij uitzondering geen kelder bevindt, want in de geheele gang is geen enkele deur te vinden, behalve die van de twee kamers en van de keuken!

— Gaat men de kelders ook wel eens op de binnenplaats in? vroeg Raffles, zonder zich in het minst te storen aan het ongeduld van den agent.

— Dat komt nooit voor, Mylord! antwoordde deze.

— Nu, hernam Raffles kalm, dan zullen we maar aannemen, dat er geen kelder bestaat. Charles, ga nu nog even mee naar de tweede kamer, als ik je verzoeken mag.

— Mag ik u er onderdanig aan herinneren, Mylord, dat er van de tien minuten reeds zeven verstreken zijn? zeide de agent, terwijl hij de twee anderen naar de kamer volgde.

— Ik dank je voor je inlichtingen, goede vriend, zeide Raffles, terwijl hij weder binnentrad en nogmaals de wanden langs ging. Dat is een merkwaardig groot meubel, zei hij, toen hij een boekenkast genaderd was, die tusschen de beide ramen tegen den muur stond, maar zoo breed was, dat zij aan weerszijden een stuk van het raam bedekte. De eigenaar van deze groote kast houdt er kleermakérsmanieren op na, vervolgde hij. Wat een zonderlinge manier van doen, om een kast met boeken zóó neer te zetten, dat men bij het openen van de deuren en het zoeken naar een boek half in het duister staat! En dat, terwijl er aan dien zijwand daar ruimte in overvloed voor dit meubel zou zijn geweest!

— Mylord, hernam de agent, ik ben zoo vrij u er op te wijzen, dat we nog één minuut hebben.

— Dank je vriend, zei Raffles doodbedaard. Een minuut heeft zestig seconden en zelfs een enkele seconde kan van het grootste gewicht zijn!!

Hij bukte zich en zeide toen:

— Pooten heeft dit meubel ook al niet! Het rust dadelijk op den grond! De deuren zijn half van hout en half ingelegd met ondoorzichtig gekleurde ruiten in lood gevat.

Hij draaide nog eens om de kast heen, trachtte te vergeefs, ofschoon hij over herculische kracht beschikte, de kast een weinig van haar plaats te wrikken en zeide toen tot den agent:

— Beste vriend, de tien minuten zullen wel om zijn — laat ons maar heengaan!

— Dus gij geeft u gewonnen, Mylord? riep de agent op triomfantelijke toon uit.

— Ik geef mij nooit gewonnen, man! antwoordde Raffles, een raadselachtigen blik op den verbaasden agent werpend. Maar voor het oogenblik wil ik erkennen, als je er zoo op staat, dat ik mij.... misschien vergist heb.

— Dus gij blijft nog aan de meening vasthouden, dat de gil, dien wij hoorden, hier in dit huis uitgestooten is?

— Een groot wijsgeer heeft eens gezegd, dat wij niets weten, beste vriend, en een ander, niet minder groot wijsgeer heeft eens verklaard, dat er niets nieuws onder de zon is; laat ons maar liever naar huis gaan, want ik vrees toch, dat gij op dit late uur niet geheel ontvankelijk voor deze waarheden zult zijn.

De agent keek Raffles eens schuin aan, maar diens gelaat stond zoo onbeweeglijk en strak, dat de man het niet waagde, nog een woord te zeggen.

Zwijgend verlieten zij het huis.

Ofschoon de agenten de burens hadden aangeraden weer naar bed te gaan, stonden nog altijd hier en daar kleine groepjes aan de deur te praten.

— Wilt gij mij het genoegen doen en eens aan die goede lieden, die nog geheel onder den indruk zijn van het gebeurde, vragen, wie er in dat huis woont? zoo wendde Raffles zich tot den agent.

— Als ik u daar een plezier mee kan doen, Mylord, antwoordde de man spottend!

— Een groot plezier!

Zij begaven zich naar het dichtstbijzijnde

groepje, waaronder een paar vrouwen in nachtjak, die zich snel in haar mantels hadden gewikkeld, maar niettemin bibberden van de kou en de agent vroeg één van de mannen:

— Weet gij wie er in dat huis wonen?

— Welzeker, antwoordde de gevraagde, daar woont Jack O'Mackintosh met zijn dochter Edith.

— Wat doet hij voor den kost? vroeg de agent nu weer.

— Hij is horlogemaker, voor zoover ik weet.

— Hoe oud?

— Minstens een jaar of zestig, vijfenzestig en misschien wel zeventig. Hij heeft ten minste spierwit en lang haar.

— En zijn dochter?

— Die is nog heel jong, hoogstens vijfen-twintig, een mooi, lief gezichtje en prachtig zwart haar.

— Weet ge nu genoeg, Mylord? zoo wendde de agent zicht tot Raffles.

— Ik zou nog wel willen weten, of hij altijd thuis werkt.

— Ja, antwoordde de gevraagde, men ziet hem tenminste den meesten tijd van den dag bezig met zijn horloges en uurwerken, maar ik moet zeggen, dat hij zich niet overwerkt, want meestal begint hij niet voor een uur of tien, half elf!

— Nu weet ik wel genoeg, antwoordde Raffles, en ik dank u vriendelijk voor uwe inlichtingen. Nu, goede vriend, zoo vervolgde hij tot den agent, ik dank u, dat gij mij in de gelegenheid hebt gesteld, het huis met u te onderzoeken.

— Dat onderzoek heeft ons anders niet veel resultaat opgeleverd, Mylord, zeide de man droog.

— O, gij zult den moed toch niet laten zinken, hoop ik? Als inspecteur Baxter u te hulp komt met zijn cordon politieagenten, weet ik zeker, dat de zaak binnen enkele uren is opgehelderd. Een fooi mag ik u niet aanbieden, dat belet u uwe instructie, maar een fijne Havanna-sigaar zult ge wel willen opsteken?

Raffles haalde zijn fraaien sigarenkoker te voorschijn en bood den agent een sigaar aan.

De man nam de dure sigaar aan, tikte beleefd aan zijn pet en verwijderde zich.

HOOFDSTUK III.

COMBINATIES.

Toen hij uit het gezicht was, zei Raffles spottend tot zijn secretaris:

— Daar gaat weer een van die duizenden werktuigen der wet, die als een machine hun plicht doen en een vreeselijke afkeer hebben van fantasie, die toch onmisbaar is bij de oplossing van ieder misdrijf. Aan de opleiding der agenten mankeert, wat dat betreft, nog heel wat en zelfs de rechercheurs hebben nog vrij wat te leeren! En zeg me nu eens, wat je wel van deze zaak denkt, beste Charles?

— Hoor eens, Edward, antwoordde deze, ik wil me volstrekt niet knapper voordoen dan ik ben! Ik weet nu even zeker als jij, dat de kreet uit het huis kwam, waar we geweest zijn, maar als je me nu vraagt, hoe dat te rijmen valt met de omstandigheid, dat we er geen levende ziel hebben aangetroffen, dan moet ik je het antwoord schuldig blijven!

— Dus je hebt niets bijzonders opgemerkt?

— Ik zou zeker in het geheel niets hebben

opgemerkt, wanneer jij er mij niet attent op had gemaakt!

— Je wilt zeker van de kast spreken?

— Juist! Toen jij het had over die zonderlinge plaatsing van dat meubel, begreep ik ook wel, dat er iets achter moest schuilen! Maar wat dat iets kan zijn... ik beken, dat ik het niet weet en het ook zelfs niet vermoeden kan!

— Wel, beste Charles, zoover ben ik zelf ook nog niet, antwoordde Raffles lachend. Je ziet me geloof ik voor veel knapper aan, dan ik ben. Het is waar, dat ik aan die kast dingen heb opgemerkt, die mij voor een gewone boekenkast al heel vreemd toeschenen: haar plaatsing, het gemis van pooten, haar onbewegelijkheid. Maar ik zou je werkelijk op dit oogenblik nog niet kunnen zeggen, waarom dat alles zoo is, ofschoon ik niet wil ontkennen, dat ik er een heel vaag vermoeden van heb.

— En de kelder?

— Dat is een andere kwestie. Ook wat dien kelder betreft, weet ik volstrekt niets zeker, maar hier is mijn vermoeden al veel sterker. Je hebt me de gang zien afzoeken, nietwaar?

— Ja, dat heb ik, en op een gegeven oogenblik heb ik je met voldoening hooren brommen.

— Juist, dat was op het oogenblik, toen ik in den lichtgeel geverfden muur van de gang een groote plek ontdekte, die wel niet veel, maar toch iets in kleur afstak bij de rest van de verf. Die vlek nu had juist den vorm van een deur en ik heb zoo'n idee, dat zich hier indertijd de ingang naar de kelder heeft bevonden.

— Die dus naderhand zou zijn dichtgemetseld?

— Precies!

— Maar met welk doel dan?

— Ja, hoor eens, nu vraag je me veel te veel! Met welk doel? Als ik dat wist, dan zou waarschijnlijk het raadsel opgelost zijn.

— En laat je het hier nu bij?

— Kom, kom, Charles, dan ken je me toch niet, als je dat zou denken! Natuurlijk laten we het hier niet bij! Ik heb alweer een dag of veertien stilgezeten en veel behoefte om mijn leden weer eens uit te strekken.

— Stil gezeten? vroeg Charles verbaasd. Noem je dat stilzitten, als je Baxter als August de Domme in een circus hebt laten optreden, als je een paardrijdster haar juweelen bewaakt en als je twee adellijke schobbejakken er in laat loopen?

— O, dat was maar een grapje, beste Charles! Wat we nu op touw zetten, is heel wat ernstiger, denk ik!

— Dus je blijft bij je opvatting, dat die kreet in den nacht iets ergs beduidt?

— Daaraan kan geen twijfel bestaan! Het was de gil van een vrouw, die in doodsangst verkeert en je weet wel, dat het nu eenmaal mijn zwak is op te komen voor ieder die zich niet verdedigen kan.... tegen de wet of tegen iets anders!

— En welke gedragslijn denk je wel te volgen?

— Dat is waar ook, wij hebben in het gehele huis geen bedden aangetroffen!

Dat moet een heel merkwaardig man zijn, die horlogemaker O'Mackintosh! Hij schijnt namelijk zijn nachten buitenshuis door te brengen. En niet alleen hij, maar zijn dochter ook!

— Zie je, beste Charles, dat is nu juist de fout, die de agenten ook begingen; dat gemis aan bedden valt je nu pas in, nu ik er over begin te praten, maar het was een van de eerste merkwaardigheden, die mij in dit merkwaardige huis opvielen!

— Er was dus nog meer?

— Zeker! Onder andere was er dit, dat die Jack O' Mackintosh dol schijnt te zijn op een speciaal Italiaansche spijs en wel spargholetti.

— Hoe weet je dat?

— Fout numero twee, Charles, antwoordde Raffles lachend. Bij een onderzoek, onthoud dat, is niets onbeteekend of zonder belang! Toen we in de keuken waren, heb ik niet alleen gezien, maar ook geroken, dat er in een van de pannen op de aanrecht een restje van die Italiaansche spijs was.

— Maar dat wordt hier door Engelschen heel weinig gegeten!

— Zeg maar gerust heelemaal niet, Charles, daarvoor zijn wij Engelschen veel te conservatief!

— Waaruit je dus besluit?

— Dat die mijnheer Jack O'Mackintosh zeker geen geboren Engelschman, en waarschijnlijk een zoon van het land der citroenen is, waarvan Heine zoo treffend heeft gedicht! Nu wil ik volstrekt niet zeggen, dat het aannemen van een anderen naam steeds synoniem moet zijn met boos opzet! Verre van daar! Maar als wij die naamsverandering eens beschouwen in verband met wat wij hier hebben bijgewoond, dan verkrijgt ze een geheel andere beteekenis!

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, beste Edward! Maar vind je niet dat die afleiding van den landaard van dien „man die geen bed heeft" wel wat ver gezocht is? Hij kan vandaag wel een Italiaanschen gast te eten hebben gehad!

— Ei? En geloof je, dat een Engelschman, een horlogemaker, dien gast een schotel van diens nationale spijs zou voorzetten? Dat zou misschien een Italiaan voor een Engelschman te Rome doen, maar nóóit een Engelschman voor een Italiaan te Londen! Als je dat ook maar een oogenblik aanneemt, ken je je eigen landgenooten al heel slecht!

— Je hebt toch gelijk, Edward! zeide Charles lachend. Een echte Engelschman kan zich eenvoudig niet voorstellen dat er nog andere spijzen dan Engelsche bestaan.

— Juist!

— En mag ik nu eens naar je plannen vragen?

— O, die zijn heel eenvoudig!

— Laat hooren!

— Wij betrekken de kamers boven die van onzen horlogemaker — en dan zou de duivel de hand in het spel moeten hebben als we niet iets te weten kwamen!

— En in welke kwaliteit doen we dat?

— Wat dunkt je, als jij eens als mijn huishoudster optrad en ik als gepensionneerd kapitein van de groote vaart? vroeg Raffles, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

Charles keek hem verschrikt aan.

— Om 's hemelswil — voorloopig geen rokken meer! riep hij uit. Je maakt er misbruik van!

— Het was maar een grap, Charles! stelde Raffles zijn secretaris lachend gerust. Je moogt in de mannekleeren blijven, maar het zal toch noodig zijn, dat we ons beiden vermommen. Ik kan hier in deze straat moeilijk kamers huren als Lord Aberdeen.

— Neen, dat gaat niet! Je zou hier een vertooning maken als een arend onder de kraaien!

— Dank je voor de vergelijking! Maar voor dien gepensionneerden kapitein voel ik toch wel wat! Dergelijke lui wonen hier veel in de buurt!

— En wat ben ik?

— Wel, jij bent en blijft mijn secretaris! Ik schrijf mijn gedenkschriften, zie je — „Mémoires van een oud-kapitein”, dat doen duizenden oud-kapiteins, helaas zonder eenig voordeel, behalve voor papier- en inktfabrikanten! Nu, ik dicteer jou die herinneringen. Bovendien kun je mijn neef zijn — dat is nog waarschijnlijker!

— En wanneer beginnen we?

— Morgen!

— Dat is gauw!

— Maar niets te gauw! Ik heb zoo'n idee, dat zich in dat huis een drama afspeelt, dat ik zal en moet doorgronden.

Onder het spreken waren de beide vrienden

de prachtige villa van John Raffles in Cromwell Road genaderd.

Het sloeg half zes op den naburigen kerktoeren.

— Dat is een lange wandeling geweest, Charles, zeide Raffles, terwijl hij binnentrad, gevolgd door zijn secretaris.

— En het is bijna de moeite niet meer om naar bed te gaan! zeide Charles lachende.

— Dat zou ik je toch sterk aanraden, want ik geloof, dat we alle krachten noodig zullen hebben! Ik zelf denk nog een uur of zes te slapen, voor we aan het werk gaan.

— Dan zal ik je voorbeeld maar volgen. Wil ik je bediende wekken?

— Waar denk je aan? Laat den ouden Gaston maar gerust slapen! Ik ben er trouwens zeker van dat die brave kerel minstens tot drie uur op mij heeft zitten wachten, ofschoon ik hem dat al herhaaldelijk verboden heb. Nu, goeden nacht, Charles.

— Tot morgen!

De beide mannen drukten elkander krachtig de hand en begaven zich naar hun slaapvertrekken.

Charles Brand sliep al heel spoedig in, maar de Groote Onbekende lag nog wel een uur te peinzen over de oplossing van het raadsel, dat hem zoo plotseling was voorgelegd.

Eindelijk sliep ook hij in.

En als iemand zich eenige oogenblikken later over hem had heengebogen, dan had hij den slapende in zijn droom kunnen hooren mompelen:

— Baxter — — Keizer der stommelingen — cordon agenten — — — honderd agenten — — — duizend agenten — — — een leger agenten om het blok huizen — — — zoek maar, zoek maar — — — je vindt toch niets — — — je bent er weer heelemaal naast, vriend Baxter — — — koning der uilskuikens — — —!

HOOFDSTUK IV.

HET NET WORDT UITGESPANNEN.

Den volgenden dag omstreeks half een zat Charles Brand in de eetzaal der villa van zijn meester, en keek van tijd tot tijd ongeduldig naar de klok.

Gaston, de trouwe, grijze kamerbediende van Lord Edward Lister, trad binnen.

— Is Mylord nog altijd niet opgestaan, Gaston? vroeg Charles, terwijl hij de „Times” uit de handen van den grijsaard aannam.

— Welzeker, mijnheer! antwoordde deze verbaasd. Mylord is reeds om tien uur opgestaan, heeft zich aangekleed en is uitgereden.

— Die man is werkelijk van ijzer! mompelde Charles Brand. Daarop vervolgde hij luid:

— Heeft mylord je geen boodschap voor mij gegeven?

— Geen andere, dan dat mylord wel een paar uren zou uitblijven, en dat gij maar met

de lunch moest beginnen als het later dan half een werd voor hij terug kwam.

Op dat oogenblik werd er aan de voordeur gescheld.

De oude bediende verontschuldigde zich en ging de deur openen.

Een oogenblik later keerde hij terug met een visitekaartje in de hand.

— Deze heer wenscht Lord Aberdeen te spreken, zeide hij. Ik heb hem gezegd, dat mylord niet thuis was, waarop hij vroeg of mylord dan geen particulieren secretaris had, die hem wegens een dringende zaak te woord kon staan. Ik heb hem bevestigend geantwoord.

Charles Brand nam het kaartje aan en las:

ARCHIBALD HUNTER

Captain o. R.

— Nooit van gehoord! mompelde hij. Hoe ziet die heer er uit?

— Hij steekt netjes in de kleeren, mijnheer — behalve dat hij een lakensche zeilpet draagt. Hij zal wel een jaar of vijf-en-zestig zijn, want hij is spierwit.

— Ja — dat brengt me niet veel verder! Enfin, laat hem maar even in de bibliotheek. Ik kom aanstonds.

Gaston vertrok. Charles keek tamelijk onnoozel naar het kaartje en herhaalde: Archibald Hunter! Nooit van gehoord. Vervelend dat Edward er nu juist niet is.

Hij begaf zich naar de bibliotheek en vond daar een grijsaard van omstreeks 70 jaar zitten, die op het eerste gezicht als oud-zeeman was te herkennen. Zijn open, verweerd gezicht bloosde van gezondheid en zijn nog rechte gestalte wees op een jarenlang leven aan boord van een schip. Zijn kort geknipt haar was, zooals Gaston had opgemerkt, spierwit, evenals zijn borstelige snor.

De zeeman stond op, toen Charly binnentrad en ging met gul uitgestoken hand op hem toe, met dien eigenaardigen waggelenden gang, die aan oude zeerobben eigen is.

— Ik ben blij, dat je me niet wegstuurt, Jonker! zei hij met een roestige groc-stem, want dat zou een leelijke streep door mijn rekening halen!

— Hoe zoo, als ik vragen mag? vroeg Charles Brand verbaasd.

— Omdat mij dat mijn lunch zou kosten en ik een razenden honger heb, Charles! klonk de vroolijke stem van John Raffles — want niemand anders was de oude, stoere zeerob!

Charles Brand meende van verbazing om te rollen!

Hij had zijn meester al in tal van vermommelingen aanschouwd en hem maar hoogst zelden herkend, maar deze leek hem toch wel het toppunt. Zelfs nu kon hij nog nauwelijks gelooven, dat het werkelijk Lord Edward Lister, de schrik der Londensche politie was, die daar voor hem stond.

— Ben jij het werkelijk, Edward? stamelde hij.

— In levenden lijve, beste kerel!

— Het is ongelooflijk!

— Je herkende me dus in 't geheel niet?

— Al was ik een vollen dag alleen met je geweest, dan zou ik je nog niet herkend hebben!

— Dat doet me plezier, want dan blijkt het, dat ik de grimeerkunst nog niet verleerd ben. Ik wil trouwens bekennen, dat deze zeemanskop me heel wat tijd gekost heeft! Ook Gaston had niet het flauwste idee wien hij eigenlijk binnenliet. En kleed je nu gauw aan en ga mee! Ik wacht hier op je.

— En je lunch? Je had zoo'n honger?

— Heb ik ook, maar we lunchen in onze nieuwe woning!

— Hè?! Hebben we die dan al?

— Ik heb het huurcontract in mijn zak!

— En de oude huurder?

— Heb ik afgekocht!

— Maar de meubelen?

— Heb ik in bruikleen overgenomen.

— De bediening?

— Ik heb het dagmeisje van de hospita te leen!

— Die zal je verklappen.

— Ze gaat morgen de laan uit!

— Waarom?

— Omdat haar werk me niet bevalt!

— Hoe weet je dat nu al?

— Omdat ik een reden voor haar wegzenden moet hebben.

Charles Brand keek zijn meester stomverwonderd aan en liet zich toen op een stoel neervallen.

— Hoe langer ik je ken, hoe minder ik je schijn te kennen! riep hij eindelijk uit. Je gaat om zes uur naar bed, om tien uur ga je de deur uit als Raffles, en twee-en-een-half uur later kom je terug als Archibald Hunter en hebt in dien tusschentijd een kamer gehuurd, den huurder afgekocht, een contract met den eigenaar gesloten — en dat alles op een plek, die hier anderhalf uur loopens vandaan ligt: Mijn compliment!

— Merci! En kleed je nu aan.

— Moet Gaston niet gewaarschuwd worden?

— Overbodig! Ik heb zooeven een briefje voor hem gepost, dat hij met de bestelling van vier uur krijgt!

— Hoe lang blijven we weg?

— Tot het raadsel is opgelost!

— Dat kan wel een maand duren!

— Al duurde het een jaar! Je weet hoe koppig ik ben, als ik me eenmaal heb voorgenomen een geheim te ontsluieren.

— Moet ik iets meenenen?

— Ja. Haal de gele tasch met mijn gereedschap van mijn slaapkamer, verder mijn twee revolvers en neem je eigen brownings mee. Ze kunnen te pas komen.

— Maar ons lijfgoed, onze kleeren?

— Aan mijn gewone kleeren heb ik als de gepensioneerde kapitein Archibald Hunter natuurlijk niets, en jou kleeren en andere dingen kunnen we later wel laten komen. Hier in dit handvalies zit alles wat ik voorloopig noodig heb. Ik brand van verlangen om aan den slag te gaan!

— Vooruit dan maar! Ik ben dadelijk terug!

Charles Brand ging naar de slaapkamer van zijn meester, haalde daar de gele tasch met „gereedschap”, dat wil zeggen een stel prachtig vernikkelde, zeer kunstig bedachte inbrekers-werktuigen, uit een geheim vak in den muur, benevens de twee beste revolvers van Lord Edward Lister en voorzag zich daarna van zijn eigen wapens, waarop hij naar de bibliotheek terugkeerde, waar Raffles hem reeds met ongeduld zat te wachten.

— Zoo — en denk nu om je rol! Je heet

Jimmy Price en je bent een armoedig penne-likkertje, dat ik in dienst heb genomen om mijn memoires stenografisch op te nemen en op de schrijfmachine uit werken.

— Komt er een schrijfmachine ook? vroeg Charles verbaasd.

— Ja, een heel oude!

— Waarom, in 's hemels naam?

— Omdat die meer leven maakt dan een nieuwe.

Met dit zonderlinge antwoord moest Charles Brand het voorloopig voor lief nemen, want Raffles riep juist een voorbijrijdende huurauto aan.

Zij stegen in, en Raffles gaf den chauffeur het adres van een uitdrager op.

Daar gekomen stapten zij uit, en Raffles beval den chauffeur op hen te wachten.

De winkelier kwam hen vol ijver tegemoet, wel wat verbaasd over het nette uiterlijk zijner klanten, en vroeg wat zij verlangden.

— Mijn vriend wenscht een schunnig pak kleeren! zeide Raffles doodbedaad.

— Maar... wilde Charles hem verontwaardigd in de rede vallen.

— Een sjofel pak kleeren! ging Raffles onverstoorbaar voort. Mijn vriend vindt dat hij er te deftig uitziet!

De verwondering van den winkelier nam nog toe, maar daar het hem volstrekt niets kon schelen om welke reden zijn klanten zich een afgedragen pak wenschten aan te schaffen, en daar het bovendien in den carnavalstijd was, zoo beijverde hij zich om aan den wensch van den zeeman te voldoen.

— Ik heb prachtige pakkies, heeren, overheerlijke pakkies en zoo zuiver als glas — gegarandeerd vrij van — van — afijn, de heeren begrijpen me wel!

— Werkelijk gegarandeerd vrij? vroeg Charles benauwd, terwijl hij Raffles een verwijtenden blik toewierp, en daarna zijn oogen verliefd over zijn eigen sjiek, keurig gesneden costuum liet dwalen.

Maar Raffles was onverbiddelijk.

— Een paar vlooiën hinderen niet! zei hij plagend. Ik ben eens kapitein geweest van een schip, dat een lading pelsen van Polen naar Londen moest brengen. Toen we in Tilbury meerden — want het tij was tegen, vat je — liepen die pelsen uit d'r lui eigen de loopplank af!

De winkelier barstte, om zijn klanten te gerieven, in een schaterend gelach uit, maar Charles werd er bepaald bleek van.

Een oogenblik later had de uitdrager eenige pakken gebracht, die er armoedig maar zindelijk uitzagen.

— Kleed je uit, beval Raffles.

— Moet ik me — zeide Charles verschrikt.

— Ja, de grap begint nu dadelijk!

Zuchtend ontdeed de secretaris zich van zijn

fraaie kleederen en paste in een klein hokje de gebrachte pakken aan, tot hij iets gevonden had, dat hem „als aan het lijf geschilderd zat“, zooals Raffles plagend opmerkte.

— Nu nog een hoed en twee hutkoffers, als je die tenminste hebt, man!

— U treft het! riep de uitdrager verheugd. Ik heb er van de week juistement twee van een kapiteinsweduwe overgenomen.

— Toch niet van de mijne? vroeg Raffles quasi-dreigend.

— Neen, kapitein — o, neen — niet van de uwe! antwoordde de uitdrager verschrikt, tot een daverend gelach van de twee bezoekers hem zijn domheid deed inzien, en hijzelf uitgelaten begon mee te brullen.

De hutkoffers werden gebracht, gekocht en contant betaald.

— Nu je mooie plunje daarin, jonge man — zoo! De twee koffers op de auto geladen — help eens een handje, jij landrot! wendde Raffles zich met zijn roestig zeemansgeluid tot den zweetenden winkelier, die soms in een week niet verkocht, wat hij nu op één dag kwijtraakte!

— Nu moet ik nog een halfsleetsch handvalies voor mijn jongen vriend van je hebben, en dan is het genoeg, vervolgde de gewaande ex-kapitein.

De uitdrager, glimmend van ijver, kwam met twee armen vol valiezen aandraven en Raffles koos er een uit, dat danig door den tand des tijds beknaagd was.

Daarop betaalde hij den uitdrager, die boog als een knipmes en stapte met Charles Brand weer in de auto; maar niet voor hij aan den chauffeur had gevraagd om hem het adres van een handelaar in tweedehandsch schrijfmachines te geven.

De chauffeur reed hen naar een kleinen, armoedigen winkel in de buurt en hield daar opnieuw stil.

Raffles steeg nu alleen uit en kocht voor een paar pond een schrijfmachine, een vervelooze kast, die hij eveneens door een knecht van den winkelier in de auto liet brengen.

— Nu naar de Threadneedle Street no. 17, beval hij den chauffeur.

De auto zette zich opnieuw in beweging.

— Ben je nogal blij met je aankoop? vroeg Charles lachend.

— O ja, bijzonder! Het ding maakt een lawaai als een heel oude piano. Ik denk dat het vier huizen verder te hooren is, zelfs al houden we de ramen dicht.

— En ben je ook van plan om mij op dat oude karkas te laten trommelen?

— Ja, dat ben ik, en hoe meer leven je er op maakt, hoe aangener het me zal zijn.

— Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik je nog nog niet begriep!

— O! dat zal wel komen! Wacht maar kalm af!

HOOFDSTUK V.

DE STRIJD BEGINT.

Ondertusschen reed de auto in volle vaart door het drukste gedeelte van Londen.

Het was omstreeks twaalf uur en de klerken van de talrijke kantoren in de buurt haastten zich vlug naar een of andere lunchroom.

Een kwartier later hield de auto stil naast den winkel van Jack O'Mackintosh.

John Raffles was dadelijk geheel en al in zijn rol.

Brommend betaalde hij den chauffeur en voer bulderend uit tegen een paar leegloopers, die toekeken bij het afladen van de koffers en de valiezen.

— Laat één van jullie me liever een handje helpen met die bagage, inplaats van ons aan te gapen als een os over het slachthek, brulde hij. Wie van jullie wil die koffers voor mij naar boven dragen?

— Wat is het je waard, ouwe heer? vroeg een van de baliekluiers gekscherend.

— Ik geef er twee pence voor! antwoordde Raffles.

— Twee pence? schreeuwde de baliekluisverontwaardigd terug. Koop er twee el touw voor en knoop je op, ouwe afzetter! Denk jij, dat ik voor twee pence een voet verzet?

— Ik zal er nog één penny bijdoen, maar ook niets meer, hernam Raffles! In mijn jonge jaren waren de straatslijpers den hemel dankbaar, als ze drie pence konden verdienen!

— Dat mag waar zijn, ouwe heer, maar sedert jouw jeugd is de wereld een boel vooruit gegaan! merkte een van de leegloopers op. Maar ik heb juist trek in een borrel! — kom nu maar over de brug met je paar onnoozele centen, tenminste als die ouwe prulleboel van je niet te zwaar is, want dan laat ik de rommel midden op de trap steken!

Maar daar was het Raffles natuurlijk niet om te doen.

Hij had expres zoo weinig geboden, omdat hij bevreesd was, dat de mannen bij het optillen van de koffers dadelijk zouden merken dat ze merkwaardig licht waren en in het geheel niets of weinig bevatten en daarover luide hun verbazing te kennen zouden geven.

Hij zei daarom brommend, nu één der baliekluiers met zijn laag loon genoeg nam:

— Ik zal jou manieren leeren, kerel! Moet jij een gepensionneerd zeeman, kapitein van de groote vaart, zoo brutaal aanspreken? Geen penny krijg je, en maak nu maar gauw dat je wegkomt, anders zal ik je laten zien, dat er nog pit in mijn ouwe beenen zit!

Allo, Jimmy, zoo wendde hij zich tot Charles Brand, help een handje, we kunnen het wel zonder die landrotten!

Meteen greep hij een van de koffers aan, daar-

bij doende, alsof hij een zwaren last opnam en begon de koffers naar binnen te sjouwen, nadat Charles de deur had geopend met den sleutel, dien zijn meester hem reeds eerder gegeven had.

De baliekluiers keken spottend toe en zeiden geen woord meer, uit eerbied voor de forsche gestalte en de gespierde ledematen van den ouden zeerob.

Binnen vijf minuten was alle bagage binnengebracht.

En gedurende die vijf minuten had een man met spierwit haar in het benedenhuis geen oog afgewend van de auto zijner bovenburen, ofschoon hij zich hield alsof hij verdiept was in de reparatie van een horloge.

Naast dien grijsaard zat een jonge vrouw van een jaar of vier-, vijf-en-twintig voor het raam, met een bleek gezicht en diepliggende oogen. Zij had de handen in den schoot gevouwen en keek lusteloos naar wat er op straat voorviel.

Eenige minuten later waren John Raffles en zijn secretaris aangekomen in de woning, die hun voorloopig tot verblijf zou strekken.

Charles Brand keek nieuwsgierig rond.

— Het ziet er niet bepaald rijk, maar wel netjes uit, zei hij eindelijk.

— Dat is ook de hoofdzaak, beste Charles!

— Wie heeft hier gewoond, voor wij er kwamen?

— Een gepensionneerd ontvanger van de belasting en die menschen zijn altijd vreeselijk proper!

— Maar hoe heb je dien in 's hemelsnaam hier weggekregen?

— O, dat ging heel eenvoudig! De man woonde hier bij de week op gemeubileerde kamers. Ik heb zijn hospita eenvoudig tweemaal zooveel geboden als hij verwoonde, met het verzoek den armen man tijdelijk op de kleine steentjes te zetten. Natuurlijk moest zij hem daar ook schadevergoeding voor betalen, ik geloof een week huur, omdat de acht dagen pas begonnen waren, maar die heb ik haar natuurlijk teruggegeven.

— Dus we hebben ook nog een hospita onder het dak? vroeg Charles met een vies gezicht.

— Ben je dol geworden, beste jongen? vroeg Raffles verschrikt. Dacht je heusch, dat ik hier een vrouw in huis zou houden, die ons voortdurend op de vingers zou kijken? Ik heb het mensh ingelicht, voor zoover ik dat veilig achtte. Ik heb haar gezegd, dat ik van de politie was en haar met een paar weken vacantie weggestuurd.

— En het dienstmeisje?

— Ja, door dien zuren appel zullen we nog een paar dagen heen moeten bijten, beste kerel! antwoordde Raffles, want als ik die ook dadelijk had weggezonden, zou dat natuurlijk opzien hebben gebaard en ik heb zoo'n vermoeden, dat

die eerwaarde grijsaard beneden met zijn spierwit haar een zeer loos heerschap is, dat zijn oogen danig den kost geeft. Heb jij het wicht soms al ergens gezien?

— Nog niet, zal ik eens bellen?

— Doe dat!

Charles drukte op de electrische bel naast den schoorsteenmantel en een oogenblik later kwam het dienstmeisje, (wat wij in onze taal een „dag-hit” noemen), van een jaar of veertien, vijftien, de kamer binnen.

Zij had een dikken, grijzen omslagdoek om en hijgde nog van het loopen, blijkbaar was zij zoo-even van een boodschap teruggekeerd.

Het kind had kanariegeel haar, dat tot een zonderling varkensstaartje was ineengedraaid en oogen van een onbestemde kleur, die nog het meeste op bordenwater geleek.

Haar voeten waren zoo onmetelijk groot, dat Charles zich niet kon herinneren, ooit zulke uitbundige loopwerktuigen te hebben gezien.

Het stakkertje was zeker nooit vetgemest geweest, want haar magerte was opzienbarend.

Charles zei naderhand tot Raffles, dat het kind hem herinnerde aan een van de zeven magere koeien uit Pharao's droom — het was vel over been.

Het jonge dienstmeisje bleef bedremmeld staan en schommelde de boodschapmand, die zij in de hand hield, besluiteloos heen en weer.

Het kostte Raffles wel moeite om zich barsch voor te doen tegen het schrale schepseltje. Maar hij zette zich over zijn medelijden heen en gromde:

— Hoe heet jij?

— Jane, meneer, zei het dienstmeisje stotterend.

— Eet jij wel eens? vervolgde Raffles op denzelfden barschen toon.

Het kind keek hem verschrikt aan en zei hakkelend:

— Ja, soms wel eens, meneer!

Charles Brand moest zich omkeeren om niet in lachen uit te barsten en ook Raffles had moeite om zich goed te houden.

— Gaf je meesteres je dan nooit eten, kind? ging Raffles door.

— Ze gaf het me wel, meneer, maar ze nam het me direct weer af, als ik pas begonnen was.

Ze zei altijd, dat ik nog eens barsten zou.”

Raffles keek het dienstmeisje met medelijden den blik aan en Charles Brand rekende in zichzelf uit, dat er ongeveer een half schaap nodig zou zijn om inderdaad te bewerkstelligen, dat dit uitgeteerde wezentje te veel zou krijgen.

— Wat heb je daar in die mand? vroeg de gewaande zeeman op ruwen toon.

— Eieren, vleesch en groenten, meneer, antwoordde het kind. Daar moet ik straks uw midagmaal van maken.

— Ben jij van plan voor ons te koken? riep Charles Brand vol afgrijzen uit, terwijl hij de handen van het dienstmeisje bekeek, die er uit-

zagen, alsof zij een half jaar achtereen niets anders gedaan had dan wortelen uitgraven.

— De juffrouw heeft me dat tenminste gezegd, meneer.

— Zoo! zei Raffles. Weet jij, hoe je scheepsbeschuit moet bakken?

— Neen, meneer, antwoordde het dienstmeisje, terwijl zij den oud-kapitein met haar fletse oogen angstig aankeek. Ik weet niet, wat dat is!

— Verdwij dan nu maar naar je keuken en neem die mand mee! beval Raffles. Als we je noodig hebben, zullen we je wel roepen!

Het kind, blijkbaar verheugd, dat ze weg kon, nam haar mand op en ging de kamer uit.

Charles Brand keek haar hoofdschuddend na.

— Weet je, waar dat kind me aan herinnert, zei hij eindelijk tot zijn meester. Aan een leeg flikjesbusje, waarin ik als jongen altijd een paar koperen munten placht te bewaren. Je weet wel van die lange dingen waar veertig plakjes chocolade ingaan. Ik geloof, als je dit schaap oppakte en heen en weer schudde, dat zij dan net zoo'n holrammelend geluid zou maken!

— Je hebt gelijk, Charles, beaamde Raffles. Ik zou dat arme kind wel eens in de zon willen zien loopen, want ik kan me met den besten wil van de wereld niet voorstellen, dat ze schaduw afwerpt! En ik zal beginnen met het wurmpje eens goed te eten geven! Of liever, doe jij dat maar, want ik moet nu eenmaal in mijn rol van bulderbas blijven. En laat ons nu gauw beginnen met onzen boel uit te pakken. Begin maar eens met die schrijfmachine!

Charles Brand nam de schrijfmachine uit de kast en plaatste haar op de kleine tafel, die midden in het vertrek onder de lamp stond.

— Probeer het ding eens, vroeg Raffles.

Charles sloeg een paar toetsen aan.

— Ik heb al vrij wat schrijfmachines onder de vingers gehad, zei hij, maar zoo'n merkwaardig voorwerp als dit heb ik nog nooit gezien.

— Ik geloof het graag, het was de oudste machine die de man in zijn winkel had en het zou me volstrekt niets verwonderen, als het de allereerste schrijfmachine is, die gebouwd werd. Als ik den winkelier nog vijf minuten had laten doorpraten, had de man me zeker verteld, dat Karel I op dit ding zijn minnebrieven tikte.

Onder het praten hadden de twee vrienden hun koffers uitgepakt.

Plotseling hief Raffles het hoofd op en luisterde ingespannen.

— Hoor jij niets? vroeg hij eindelijk.

Charles Brand luisterde op zijn beurt scherp en zeide toen:

— Ja zeker, hoor ik iets! Ik hoor het geluid als het gonzen van een machine.

— Juist, en wel van een electrische machine! Een stoommachine dreunt altijd veel meer. Waar zou dat kunnen zijn?

— Het lijkt van de achterzijde van het huis te komen!

— Dat zullen we dan dadelijk eens gaan onderzoeken!

Raffles opende de deur tusschen het voorvertrek en de achterkamer, die tot slaapkamer was ingericht en waar reeds een veldbed voor Charles stond opgesteld, wat deze opnieuw een kreet van bewondering ontlokte voor de snelheid, waarmee zijn vriend alles in orde had gebracht, en was vervolgens naar het raam gelopen, dat op de kleine binnenplaats uitzag.

Charles Brand voegde zich spoedig bij hem en beiden keken naar beneden, zorgdragende, dat zij achter de vitrages verborgen bleven.

— Het is, zooals de politieagent zeide, mompelde Raffles. Het is half tuin en half binnenplaats.

— Het geluid is hier veel duidelijker te hooren!

— Zoo komt het mij ook voor. Wat zou dat voor een kleine loods zijn, daar achter in het tuintje?

— Dat weet ik niet, beste Edward, we kunnen hier wel tien van die kleine tuinen overzien en nergens vind ik zoo'n tuinhuis!

— Zie je er een venster in?

— Ja, een heel klein aan den voorkant.

— Maar voor de rest is het overal gesloten.

— Ja, en de deur is op het oogenblik dicht.

— Ik zou heel wat geven, als ik eens in die loods kon zien, zei Raffles, maar wat niet is, kan nog komen en ik ben niet van plan mijn nieuwsgierigheid lang onbevredigd te laten!

— Waar denk jij, dat dit zonderlinge gonzen door wordt veroorzaakt: Het lijkt wel op het suizen van een groote ventilator, zooals men ze wel in café's of bioscopen aantreft.

— Ja, Charles, en ook op het snorren van een grooten electromotor of een dynamo, een van tweeën en daar ik mij niet kan voorstellen, wat een dynamo hier in 's hemelsnaam voor nut zou kunnen doen, neem ik voorloopig maar aan, dat mijn eerste veronderstelling juist is.

— De zaak begint hoe langer hoe interessanter te worden, zei Charles.

— Ja, maar van een interessantheid, die me lang niet bevalt! Ik heb nog nooit gehoord, dat een horlogemaker een electromotor noodig heeft, die zooveel geweld maakt, als deze. Naar zijn snorren te oordeelen, zou ik zeggen, dat zij minstens zestig à tachtig paardekrachten moet hebben.

— Je zoudt de burens eens kunnen vragen!

— Dat ben ik ook van plan, maar heel voorzichtig, want het is van het grootste gewicht, dat wij den argwaan van Jack O'Mackintosh niet gaande maken.

— Als je eens met het dienstmeisje begon?

— Daar zeg je zoowat! Het wicht zal ons misschien wel eenige ophelderingen kunnen geven. Maar begin jij nu maar een beetje op de schrijfmachine te tikken, want eerst ben ik voornemens iets anders te doen!

De twee mannen begaven zich weer naar de

voorkamer en Charles Brand zette zich voor de machine en begon eenige malen achter elkaar „God save the King”, het Engelsche volkslied, te typen, dat de muren er van dreunden en zelfs overburen verschrikt uit hun ramen kwamen hangen.

Raffles stond met een glans van genoegen op zijn gelaat naar het helsch kabaal te luisteren.

Na eenige oogenblikken legde hij zijn hand op den arm van Charles Brand en zeide:

— Zoo is het al heel aardig, maar kan het niet een beetje harder?

— Wou je het nóg harder hebben, beste Edward? vroeg Charles Brand verschrikt.

— Ja, al was het maar om te zien, wat het ding presteert!

— Maar ben je niet bang, dat de halve straat zal uitloopen en de menschen zullen denken, dat er een aardbeving plaats heeft?

— Dat kunnen we in ieder geval afwachten, antwoordde Raffles bedaard. Zoolang het huis niet boven onze hoofden inzakt, geef ik je permissie om zoo hard op het ding te slaan, als je krachten maar toelaten. Trek er gerust je jas bij uit, het is hier warm genoeg.

Charles Brand ontdeed zich van zijn jas en zelfs van zijn boord en begon nu met zulk een daverend geweld op de oude rammelkast te hameren, dat een oude juffrouw, die acht huizen verder aan den overkant van de straat woonde, een met een fladderende muts bedekt, zeer leelijk hoofd uit het raam stak en noodseinen maakte tegen een agent van politie, die iets verder op een straathoek had post gevat.

Raffles luisterde even toe en knikte toen goedkeurend met het hoofd.

Hij bukte zich naar Charles toe en schreeuwde, terwijl hij zich met moeite verstaanbaar kon maken, boven het monsterachtig geweld van de schrijfmachine:

— Ga zoo maar door, beste jongen, zoo is het uitstekend!

Daarop nam hij de gele tasch met de inbrekerswerktuigen en zocht er een scherpe boor uit.

In een hoek van het vertrek lichtte hij het zeil een weinig op en begon een gat in den planken vloer te boren.

Na een paar minuten was de scherpe boor door het hout gedrongen, schoot toen door het plafond en nu boorde Raffles voorzichtig verder.

Na eenige oogenblikken stuitte de boor.

Verbaasd trok Raffles het gereedschap terug en bekeek er de punt van.

— Dat is merkwaardig, mompelde hij. De huisheer heeft me gezegd, dat dit oude huis geen gewitte, maar houten plafonds heeft, anders zou ik het ook niet gewaagd hebben hier te gaan boren. Maar hoe komt het dan, dat de boor niet verder wil?

Nogmaals stak hij de boor in het reeds gemaakte gat en begon opnieuw, nu met meer inspanning, te draaien.

Maar na eenige oogenblikken moest hij zijn

poging opgeven. Hij trok het werktuig weder terug en zag nu, dat de punt eenigszins was afgeplat.

Hij kwam met de boor naar Charles Brand toe en klopte hem op den schouder.

— Houd maar even op, beste jongen, zei hij, dan kun je wat op adem komen en kijk eerst eens tot welk een merkwaardige ontdekking ik hier ben gekomen. Die meneer Jack O'Mackintosh is een zonderlinge guit. Weet je wat die met het plafond gedaan heeft?

— Wat dan?

— Hij heeft het gepantserd!

— Gepantserd, zeg je?

— Precies! Hij heeft het met stalen platen bekleed, waardoor het onmogelijk is, er doorheen te komen, zonder bijzondere inbrekerswerktuigen. Dat heeft hij waarschijnlijk gedaan om potkijzers te weren — of om een of ander geluid te dempen.

— Wat heb je dan gebruikt?

— Een gewone centerboor met een boorijzer van een halven duim.

Waarvoor dient dat gat? Je kunt er immers niets door zien?

— Daarin heb je gelijk, er doorheen in den winkel van den horlogemaker kijken gaat zeker niet, maar het is nu dag — van nacht hoop ik er wel wat door te zien.

Dat was weer een van die raadselachtige opmerkingen van Raffles, waarin Charles zich maar niet verder verdiepte — hij kwam er toch nooit achter! Maar het bleef zonderling, dat iemand des nachts meer door een gat denkt te zien dan hij overdag kan waarnemen!

Intusschen had Raffles een nieuwe boor uit zijn tasch genomen en was weer neergehurkt in den hoek van het vertrek.

Hij begon opnieuw te boren. Telkens doopte hij de boorpunt in een doosje vet, om het knarsen te voorkomen. Heel voorzichtig werkte hij verder, tot hij eindelijk met een glans van genoegen op zijn gelaat weer opstond. Hij dekte het zeil weer over den vloer en kwam naar Charles Brand toe, die al dien tijd het huis had doen daveren van zijn gehamer op de oude schrijfmachine.

— Het is gelukt! zeide Raffles, na zijn secretaris op den schouder te hebben geklopt.

— Mooi! Maar zullen ze beneden het gat niet zien?

— Dat is al heel onwaarschijnlijk — ik heb het in den versten hoek van het vertrek geboord, waar het altijd halfduister is, en bovendien is de opening zoo klein dat men er nauwelijks een griffel zou kunnen insteken!

Op dat oogenblik werd op de deur geklopt. Raffles verborg haastig het stuk gereedschap en riep met barsche stem:

— Binnen!

Het magere dienstmeisje trad binnen.

— Mijnheer, er is iemand om u te spreken! zei ze schuchter.

— Wie dan? vroeg Raffles barsch. Wie kan er

nu al weten dat ik hier woon?

— De juffrouw uit den horlogewinkel, mijnheer!

Raffles onderdrukte een kreet van verbazing en wisselde een snellen blik met Charles Brand. Daarop zeide hij brommend:

— Wat wil ze van me?

— Dat weet ik niet, mijnheer!

— Is ze alleen?

— Ja, mijnheer.

— Vraag haar dan om boven te komen!

Het dienstmeisje verdween.

Snel fluisterde Raffles tot Charles:

— Denk er om, dat je een sjofel type bent en doodsbenauwd voor me!

— Wees maar gerust — ik zal voor je sidderen!

Even later werd er opnieuw geklopt en liet het dienstmeisje de bleke, jonge vrouw binnen, die zij een uur geleden reeds vluchtig voor het winkelraam hadden zien zitten.

Zij was mooi, maar haar gelaat vertoonde een bitteren trek om den mond, haar oogen glansden met een koortsachtig vuur en haar dunne lippen waren stijf op elkaar geperst, als wilden zij een geheim lijden verborgen houden.

— Ik ben Edith O'Mackintosh, mijnheer! zoo wendde zij zich met een buitengewoon welluidende stem tot Raffles, dien zij op den eersten oogopslag als den gezaghebbenden bewoner had herkend. Haar Engelsch klonk met een sterk buitenlandsch accent.

— Zoo, juffrouw! bromde de gewaande exkapitein. En wat wenscht u?

— Hoe luidde uw naam! Ik verstond het niet goed, zeide de jonge vrouw met fijnen spot en een trotschen trek om de lippen.

— O, als gij wilt dat ik mij ook voorstel! hernam Raffles op knorrigen toon. Wij zeelui geven niets om die malle fratsen, maar als gij het weten wilt — ik heet Archibald Hunter, gepensionneerd kapitein in de groote vaart en dat daar is een stuk neef van me, Jimmy Price, mijn secretaris, die mij helpt bij het schrijven van mijn gedenkschriften. En waarmee kan ik u nu van dienst zijn?

— Dat zal ik u zeggen! Deze schrijfmachine maakt een ontzettend lawaai.

— Hindert het u? vroeg Raffles ruw.

— Mij niet — maar mijn vader! Hij is horlogemaker en zijn werk is heel fijn! De rader-tjes en veertjes dansen op zijn werktafel op en neer, terwijl u op de schrijfmachine tikt!

— Zoo! bromde Raffles. Ja, dat is onaangenaam voor uw vader, maar ik weet geen mid-delen —

— Zou mijnheer Price misschien wat minder hard kunnen slaan en een stuk vilt of kleed onder de machine leggen? viel Edith O'Mackintosh hier in de reden, met een vriendelijken blik op Charles Brand.

— Dat zou misschien wel gaan, juffrouw, — ik kan het tenminste probeeren! antwoordde deze bedeesd.

— Dat zou ik erg op prijs stellen — voor mijn vader! Mij hindert het zoo erg niet! hernam de jonge vrouw. En nu wil ik u niet langer ophouden! Ik wensch u veel succes met uw werk, kapitein!

Raffles bromde een paar onverstaanbare woorden, die met wat goeden wil voor een bedankje konden worden versleten.

Charles stond op, wierp een onderdanigen blik op den „kapitein” en geleidde de bezoeker naar de deur.

Even later was zij verdwenen.

— Nu, wat denk je van haar, Edward? vroeg Charles zijnen meester, die in gedachten verzonken bij het raam was gaan staan.

— Zij is zonder eenigen twijfel een Italiaansche, Charles! Niet alleen haar uiterlijk maar vooral haar accent wijzen daarop.

— En verder?

— En verder is haar vader een ruw heerschap! Heb je haar polsen gezien?

— Neen!

— Ik wel! Die worden dikwijls door een paar ijzeren vuisten omkneld!

— Zou je dat denken?

— Ik ben er zeker van! Die blauwe en paarse moeten zijn zeer krachtige vinger-indrukken.

— Weet je nog meer?

— Ja, ze is getrouwd, en héél ongelukkig!

— Maar Edward! riep Charles op ongeloovigen toon uit.

— Ik zou er op durven zweren! Ze draagt een trouwring, die haar te nauw is geworden, en herhaaldelijk heeft zij, waarschijnlijk in buien van hevige opwindung, getracht dien knellenden band van den ringvinger af te schuiven — met geen ander resultaat dan dat ze het vel tot bloedens toe heeft stuk geschaafd!

— Het is ongelooflijk, hoe gauw jij opmerkt en combineert! riep Charles met oprechte bewondering uit.

— Gewoonte, beste jongen!

— Maar — als ze getrouwd is, dan zou ze nu toch gescheiden van haar man leven!

— Hm! kwam Raffles.

— Wat zeg je?

— Ik zeg: hm!

— Kom, ze woont toch immers alleen met haar vader?

— Ja, ja! Alleen met haar vader! Enfin — ik kan me wel vergissen! Roep 't dienstmeisje eens!

Charles ging naar de keuken en haalde het magere deerntje, dat ijverig aan het schoonmaken van wortelen bezig was.

Schoorvoetend trad ze binnen, schuw naar den ouden „bulderbas” opziende.

— Ken jij de benedenburen, meisje? zoo viel Raffles met de deur in huis.

— Een beetje, mijnheer! antwoordde het kind op angstigen toon.

— Zijn er meer dan twee?

— Neen, mijnheer — ik heb er tenminste nooit meer dan twee menschen gezien: de

oude O'Mackintosh en de juffrouw! Ik moest wel eens met het horrelosie van juffrouw Brain (dat was de hospita) naar beneden als het gerepareerd moest worden.

— Wat is die O'Mackintosh voor een man?

— Een erge stille, meneer. Hij zei nooit wat en hij trok me wel eens aan m'n ooren. Maar de juffrouw is zoo lief, zóó lief!

De oogen van het kind begonnen te schitteren.

— Zoo, zoo en maakt die O'Mackintosh veel horloges!

— Niet erg veel, meneer, juffrouw Brain zei wel eens: „Ik wou dat m'n man zaliger weer in leven was, als ik wist, waar die man z'n boterham mee verdient. Ik geloof, dat hij geen twee horrelosies in de heele week repareert en verkoopen doet hij heelemaal niets.

— Zoo, zei juffrouw Brain dat, hernam Raffles. Toen ik haar voor het eerst zag, zou ik geen penny voor haar hersens hebben gegeven, maar ze schijnt toch scherpzinniger te zijn dan ik eerst dacht. Wat was je aan het doen, toen ik je riep?

— Ik maakte wortelen schoon, meneer.

— Maakte jij wortelen schoon voor ons? zei Raffles met afgrijzen. Moeten wij die wortelen opeten?

— Houdt u er niet van, meneer? vroeg het kind verschrikt.

— Ja, ja, zei Raffles snel, ik ben er dol op! Ga jij maar weer naar je keuken, schrap je wortelen en geen kik over wat hier gesproken is, of ik draai je je hals om, zoo waar ik kapitein op de groote vaart ben geweest!

Het uitgehongerde dienstmeisje maakte dat ze wegkwam.

Raffles begon met groote stappen de kamer op en neer te loopen. Na eenige oogenblikken zei hij:

— De zaak begint me hoe langer hoe minder te bevallen! Ik denk er over om dat dienstmeisje nu maar te loozen, want dat schaap loopt ons maar in den weg!

— Maar hoe wil je dat doen, zonder opzien te baren?

— O, ik zal nog wel tot morgenochtend wachten. Dan stuur ik haar met een boodschap ergens heen, jij vangt haar onderweg op, je gaat met haar naar haar ouders, die stop je een flink bedrag in de handen, met verzoek om het kind zoolang te houden, tot we haar weer terugvragen en legt hun den toestand uit, voor zoover onze veiligheid dat toelaat. Namen noem je natuurlijk niet.

— Dus we kunnen feitelijk niets doen voor het avond is?

— Niet heel veel. Die man beneden is een sluwe rot, voor zoover ik kan nagaan en wij zullen verstandig doen hem zoo weinig mogelijk reden tot achterdocht te geven. En nu zal ik je in 's hemelsnaam voor de goede zaak nog maar een half uurtje op de schrijfmachine laten werken, maar doe het nu maar kalm aan, het is nu niet meer noodig, dat de kalk van de muren valt.

HOOFDSTUK VI.

ER WORDT BERAADSLAAGD.

Het was 's avonds negen uur.

Raffles en Charles Brand hadden met de grootste moeite en om toch vooral geen argwaan te geven, hun maaltijd naar binnen gewerkt, dien het mager dienstmeisje voor hen had klaargemaakt.

Met weergaloos geduld hadden zij op de biefstuk gekauwd, die het midden hield tusschen een schoenzool en autoband, en de aard-appelen verorberd, die elkaar met glazigen blik aankeken.

Naderhand placht Charles wel eens te zeggen, dat hij op alle punten van den aardbol groenten had gegeten, maar nooit van een hoedanigheid, als de wortelen van dezen gedenkwaardigen maaltijd bleken te bezitten.

Hij had getracht het geheim hunner toebereiding aan het jonge dienstmeisje te ontwringen, maar hij was er niet achter gekomen, ondanks de pogingen, die het schepseltje in het werk stelde, om hem haar werkwijze duidelijk te maken.

De beide vrienden zaten nu voor het raam, waarvan zij het gordijn terzijde hadden geschoven en rookten een fijne sigaar.

— Heb je nu al een soort plan de campagne opgemaakt? vroeg Charles, nadat zij een tijdlang zwijgend hadden zitten rooken.

— Ik heb tenminste al iets in m'n hoofd, ik wil eens zien hoe het daar beneden er uitziet!

— Dan ga je zeker je horloge laten repareren?

— Daar heb ik eerst aan gedacht, maar dat lijkt me toch een beetje te gevaarlijk, op de keper beschouwd. Als ik vandaag hier in trek en ik kom morgen met een horloge bij onzen vriend O'Mackintosh, dan moet deze wel denken, dat ik hier met een bepaald doel ben gekomen, namelijk om hem te bespionneeren!

— Maar ben je nu wel zeker, beste Edward, dat die horlogemaker werkelijk kwade plannen in het schild voert en een boosdoener is?

— Wel neen, beste Charles, daar ben ik heelmaal niet zeker van, antwoordde Raffles lachend, het is louter gevoel, dat mij waarschuwt en nog enkele, ik erken het, heel vage aanwijzingen. Maar omdat ik nooit genoeg heb genomen met wat mijn gevoel me zegt, wil ik zekerheid!

— Maar wat zal de man dan toch wel voor kwaads uitrichten?

— Ja, daar kan ik je niets van zeggen, beste jongen, om de eenvoudige reden, dat ik er volstrekt niets van weet en ook niet vermoed. Je ziet, dat ik eerlijk ben! En als ik iets vermoed, dan is het toch van zoo onzekeren aard, dat ik je met dat vermoeden maar niet eens zal lastig vallen. Maar je bent het zeker wel met me eens, dat deze horlogemaker er voor zijn werk wel

buitengewoon zonderlinge werktuigen op na houdt. Heb jij ooit gehoord van een horlogemaker, die een electromotor van vijftig paardenkrachten in zijn tuinhuis heeft staan en nog wel in een tuinhuis, dat hij expres heeft laten neerzetten, voor een doel, dat we nog niet kennen, maar dat we moeten leeren kennen?

— Dat heb ik je nog niet verteld, Edward: ik heb het dienstmeisje vanmiddag gevraagd, wat er in die loods stond. Het kind antwoordde me, dat de deur altijd dicht is en zelfs op slot, maar dat ze toch een tijdje geleden eens heeft kunnen zien, dat er een groot, zwart ding stond; zij beschreef het als een fornuis.

— Als een fornuis, zeg je? riep Raffles uit.

— Ja! Er steekt trouwens een stuk pijp uit het dak van het gebouwtje, zooals je misschien wel gezien zult hebben.

— Ja, dat heb ik, Charles, maar rook heb ik er niet uit zien komen. Dus in dat tuinhuis zou dus een fornuis staan, dat geen rook geeft en dat dus nooit brandt. Heb jij soms de uren geteld, dat die motor geloopt heeft?

— Dat heb ik niet, maar hij heeft bijna geen oogenblik stilgestaan, dat kan ik je wel op een briefje geven.

— Maar nu wat anders: dat gesnor van dien motor moet natuurlijk ook door anderen dan door ons gehoord zijn — de burens moeten aan O'Mackintosh wel eens gevraagd hebben, wat hij daar toch had — wat zou de man wel als reden hebben opgegeven?

— O, dat kan ik je wel zeggen, Edward! Het dienstmeisje vertelde me, dat hij onder het afdak, dat wij van uit ons achterraam niet kunnen zien, een kleine draaibank heeft staan, waaraan hij wel eens knutselt.

— En die draaibank zou door dien zwaren motor in beweging worden gebracht en dat eten die burens maar voor zoete koek op? riep Raffles uit.

— Waarom zouden ze niet? merkte Charles op. Je moet niet vergeten, dat het geen vaklui zijn!

— Daar heb je gelijk in, maar ik ben het wel en ik wil en zal die zaak eens onderzoeken!

— Maar hoe dan?

— Dat weet ik nog niet, maar er zal me in den loop van den avond wel wat invallen.

— Wat gaan we eigenlijk doen vanavond?

— Wachten!

— Waarop dan?

— Op den blauwen straal!

— Denk je dan, dat dat verschijnsel zich van nacht weer zal voordoen?

— Dat weet ik niet, antwoordde Raffles kalm, maar als ik er op wacht, dan zal ik het wel weten!

— Maar zou het niet verstandiger zijn als we een paar uur uitgingen? De horlogemaker mocht het eens vreemd vinden, dat we ons den heelen dag opsluiten.

— Dat was ik ook van plan. Vóór drie of vier uur vannacht gebeurt er toch niets, daar ben ik zeker van. Is het dienstmeisje al naar huis?

— O, al een uur of wat!

— En beneden hoor ik ook niets! Onze man is zeker een tukje gaan doen of.... hij is bezig aan het geheimzinnige werk, waarbij ik hem juist zoo graag zou willen verrassen.

— Maar dat valt me daar juist in, beste Edward: zou O'Mackintosh heelemaal niet gemerkt hebben, dat we zijn sloten geforceerd hebben?

— Hoor eens hier, beste Charles, ik mag gerust zeggen, dat ik nogal ervaring heb in het opensteken van sloten en dat men zeer wantrouwend moet zijn en goede oogen moet hebben, om te kunnen vaststellen, dat ik een deur op een andere dan de gewone manier heb geopend — en toch moet O'Mackintosh weten dat men zijn deuren geforceerd heeft!

— Maar hoe dan?

— Omdat hij ons heeft hooren loopen!

Wat? Dus hij was thuis?

— Ja! Hij was namelijk naar ik vermoed — maar stil — zei Charles, met zijn hoofd naar buiten wenkend.

— Daar loopt hij!

Raffles trok de vitrage zeer weinig terzijde en keek naar buiten.

In het schijnsel van de lantaren zag hij O'Mackintosh snel de straat uitloopen.

— Hij loopt verbazend snel voor een man van vijf-en-zestig jaar, zeide Raffles.

— Ja, dat zie ik. Misschien heeft hij wel haast om ergens te komen.

— Best mogelijk.

— Zullen we hem nagaan?

— Dat zullen we maar liever niet doen. Vóór wij ons aangekleed hebben en beneden zijn, is hij ons allang uit het gezicht en bovendien heb je kans, dat zijn dochter, zoodra hij is teruggekeerd, hem vertelt, dat wij dadelijk na hem het huis zijn uitgegaan.

— Wat ben je dan van plan?

— Kalm naar huis te gaan, mij in rok te steken en je mee te nemen naar onze Club. We mogen gerust een beetje ontspanning hebben, na een geheelen dag in een bedompt vertrek te hebben opgesloten gezeten.

— Daar kun je me dadelijk voor krijgen! riep Charles uit, verheugd dat hij tenminste voor eenige uren zijn sjofele plunje kon afleggen.

— Wij hebben onze wapens meegenomen als ik het wel heb?

— Ja, die zitten in onze koffers.

— Dan zullen wij die voor veiligheid maar bij ons steken, want misschien kunnen die ons wel te pas komen vannacht, je kunt het nooit weten!

Ongeveer een half uur later stonden de twee vrienden op straat.

Wie niet zoo zeker geweten had als Charles Brand, dat de man, die aan zijn zijde liep, de Groote Onbekende, Lord Lister was, zou gezworen hebben dat hij met een zeebonk te doen had, zoo bedreigelijk bootste hij den gang na van een zeeman, die het grootste gedeelte van zijn leven op het dek van een schip heeft doorgebracht.

Zoodra zij echter de straat uit waren, versnelde Raffles zijn gang.

In de Queen Victoria Street riep hij een auto aan.

Hij gaf den chauffeur het adres van de villa van Lord Lister alias Lord Aberdeen op en wederom een half uur later waren de beide vrienden bezig zich te verkleeden, teneinde zich waardig te kunnen vertoonen in de Club, waarvan de een vice-voorzitter en de ander lid was.

Raffles liet zich met zijn eigen auto naar het Clubgebouw rijden.

Het was omstreeks elf uur en de groote zaal van de Club was tamelijk gevuld met heeren, die niet wisten waar zij den avond beter zouden kunnen doorbrengen.

Dadelijk kwamen er eenige leden op Raffles toe, die hem hartelijk de hand schudden.

— Wij hebben u al in een week niet gezien, mijn waarde Lord, zei één hunner, terwijl hij Raffles schertsend met den vinger dreigde.

— De tijd ontbrak mij, graaf, antwoordde Raffles. Ik had een schrijven van mijn rentmeester ontvangen, die mij noodzakelijk moest spreken over den aanplant van nieuw gewas op mijn landgoed in Wales.

— Als gij ons dan voorloopig maar niet verlaat, Mylord, zeide de eerste spreker, want wij kunnen u, eerlijk gezegd, slecht missen! Gij weet met uw interessante verhalen een geheel gezelschap beter bezig te houden, dan wie ook en wie zooveel gereisd heeft als gij, weet immers steeds iets belangwekkends te verhalen?

— Dat moet gezegd worden! merkte nu een tweede der aanwezigen op. Ik heb als Italiaan bijna alle plaatsen van mijn heerlijk geboorteland bezocht, maar ik moet eerlijk bekennen, dat ik zelf niet in staat zou zijn, zoo vol geestdrift over Venetië, Napels en Rome te praten als lord Aberdeen.

De man, die dit gezegd had, was graaf di Pestalozzi.

Hij was een zeer rijzig man van omstreeks vijf en dertig jaren, prachtig gebouwd en met donkere, doordringende oogen in een regelmatig, fraai gevormd gelaat.

Zijn zeer kort afgeknipt gitzwart haar verleende hem, daar zijn gezicht volmaakt glad geschoren was, het uiterlijk van een jongen geestelijke.

Graaf di Pestalozzi was reeds eenige jaren

lid van de Club, waar hij geïntroduceerd was door een schatrijken Engelschman, die hem op een reis door Italië had leeren kennen.

Hij kwam echter weinig op de Club en maar juist genoeg, dat Raffles althans zijn gelaat kende.

Deze maakte zich met eenige beleefde woorden van de heeren af, die om hem heen drongen en begaf zich naar de weelderig ingerichte speelzaal, waarheen de anderen hem spoedig volgden.

HOOFDSTUK VII.

VALSCH GELD!

In deze zaal stond een groot aantal whisttafel-tjes, waaraan reeds verscheidene leden gezeten waren, verdiept in het, vooral bij de Engelschen, zoo geliefde kaartspel.

In het midden van de zaal stonden eenige groo-tere ronde tafels, die bestemd waren voor de kaartspelers, die zich met een ander spel op-hielden en vaak om zeer hooge bedragen speel-den.

Raffles had bij dit spel onveranderlijk slechts als toeschouwer toegekeken, ondanks het aan-dringen van zijn mede-clubleden, die zich vol-strekt niet konden begrijpen, dat iemand van zijn stand en rijkdom niet evenzeer op het kaart-spel tegen een zeer hoogen inzet verzot was als zijzelf.

Ook ditmaal bepaalde hij er zich toe lang-zaam langs de verschillende tafeltjes te wandelen, nu en dan een woord wisselend met de spelers.

De Italiaansche graaf had met den anderen adellijken heer, die Raffles het eerst had toe-gesproken, plaats genomen aan een der middel-ste tafels en was reeds in zijn spel verdiept.

Naast zijn rechterhand stonden verscheidene stapeltjes souvereings en naast zijn linkerhand lag een vrij dik pak banknoten.

Graaf di Pestalozzi scheen een hartstochtelijk speler te zijn.

Zijn bleek gelaat verkreeg scherpe trekken en zijn zwarte oogen fonkelden onrustig bij het uit-geven van de kaarten en naarmate het spel vor-derde, begonnen er kleine zweetdruppeltjes op zijn slapen te parelen, die hij met een snel handgebaar wegwishte.

Hij scheen volstrekt geen acht te slaan op de omgeving, zoozeer nam zijn spel hem in beslag.

Zijn tegenpartij was een Engelschman van het echte slag: volmaakt kalm bij winst of verlies be-taalde hij met hetzelfde flegmatieke gebaar een paar honderd pond uit, als hij er duizend op-streek.

Raffles en Charles Brand waren reeds eenige malen in druk gesprek verdiept, langs het tafeltje van de beide spelers geloopt, toen Raffles plot-seling stilstond en zijn secretaris onmerkbaar aan den elleboog stiet.

Daarop trad hij eenige passen nader en ging onverschillig tegen den rug van een stoel leunen, terwijl hij met Charles Brand een druk gesprek over politiek begon, zonder echter een oog af te wenden van graaf di Pestalozzi.

Plotseling brak hij het gesprek af, toen de beide

spelers even pauzeerden, omdat de blonde En-gelsche graaf geheel en al door zijn kleingeld heen was, zooals hij het noemde en eenige bank-biljetten moest wisselen.

Raffles richtte zich beleefd tot den verliezer met de woorden:

— Als gij beiden er niets op tegen hebt, mijne-heeren, zou ik ditmaal wel eens van mijn gewoon-te willen afwijken en een half uurtje met graaf di Pestalozzi spelen. Gij moet weten, dat ik een weinig bijgeloovig ben en stellig overtuigd te zullen winnen, als ik de plaats inneem van een speler, die juist vrij aanzienlijk verloren heeft. . . . als ik mij niet vergis!

Hoe flegmatiek de Engelschman ook was, zoo was hij toch innerlijk verheugd, dat hij met goed fatsoen de partij kon afbreken, daar hij dien avond blijkbaar „en déveine” was.

Hij stond dus op en zeide:

— Als de graaf er niets tegen heeft, ben ik gaarne tot uw dienst.

— O, volstrekt niet, zei graaf di Pestalozzi lachend, integendeel, ik zou gaarne eens den man tegenover mij hebben, dien nog geen mijner medeleden tot spelen heeft kunnen overhalen.

Raffles nam plaats.

Charles ging achter zijn stoel staan en keek vol belangstelling toe, ofschoon hij in de verste verte niet begreep, wat zijn meester er toe had kunnen brengen te gaan spelen met een man, dien hij slechts zeer vluchtig kende, terwijl hij hem in jaren geen kaart had zien aanraken, of het moest zijn om een zijner welbekende streken ten uitvoer te brengen.

Het spel begon.

Nu eens was het geluk aan den kant van den Italiaanschen graaf, dan weer kon Raffles eenige goudstukken of een bankbiljet voegen bij het stapeltje geld, dat hij naast zich had neergelegd.

Charles Brand vroeg zichzelf af, wat Raffles er toe bracht om zoo traag te zijn bij het overhandi-gen van zijn verlies of het aannemen van zijn winst, maar dacht daarover voorloopig niet verder na.

Een half uur verstreek.

Toen stond Raffles op en zeide op hoffelijken toon tot den Italiaanschen graaf:

— Het doet mij genoegen, dat ik u toch nog enkele honderden ponden heb kunnen afwinnen, waarde graaf, en wel, omdat gij als een zeer ster-ke speler bekend staat.

Graaf di Pestalozzi antwoordde met eenige be-

leefde woorden, waarna Raffles zijn plaats aan een derden speler afstond.

Raffles liep zwiingend met Charles Brand langs de nu overal bezette tafeltjes, tot zij bij de deur naar de groote conversatiezaal waren gekomen.

Deze was thans bijna verlaten.

— Hoe kwam jij er in 's hemelsnaam bij te gaan spelen? vroeg Charles Brand verbaasd, na zich te hebben overtuigd dat niemand hen kon hooren.

— Dat zal ik je zeggen: ik wilde de handen van graaf di Pestalozzi eens van dichtbij bezien!

— Zijn handen?

— Juist!

— Dus daarom was je zoo bijzonder langzaam met het aannemen en uitbetalen van het geld!

— Zooals je zegt!

— En wat was er dan met die handen van den Italiaanschen graaf?

— Wel, die zagen er niet uit als die van een edelman, die zich nooit tot handenarbeid zal „verlagen”.

— Dus hij zou werken voor den kost? vroeg Charles verwonderd.

— Of hij het voor den kost doet, weet ik niet! antwoordde Raffles op eigenaardigen toon. Maar dat hij werkt, staat als een paal boven water.

— Toch geen zwaar werk?

— O neen! Heel fijn! Onze graaf is gewoon, fijne werktuigen vast te houden. En daarbij schijnt hij zich wel eens te kwetsen! Bovendien gaat hij met zuren om!

— Misschien neemt hij wel scheikundige proeven?

— O ja — dat is wel mogelijk! Proeven van een heel merkwaardige soort, Charles!

— Wat bedoel je toch?

— Dat zal je aanstonds wel duidelijk worden! Ga eens mee naar mijn kantoortje!

Raffles had een klein vertrekje voor zichzelf, in zijn hoedanigheid als vice-voorzitter van de Club, en daarheen begaven zich thans de beide vrienden.

Raffles sloot de deur, stopte zijn zakdoek in het sleutelgat en ledigde zijn portefeuille en vestzakken op de tafel.

— Wat ga je nu doen? vroeg Charles, wiens verwondering steeds groeide.

— Heb jij verstand van geld? vroeg Raffles kalm.

— Ja, dat mag ik wel zeggen.

— Kun je valsche van echte bankbiljetten en ook nagemaakt goudgeld onderscheiden?

— Dat geloof ik wel te mogen zeggen!

— Wat dunkt je dan hiervan?

Raffles reikte hem een tienponds-banknoot over, die hij zooeven aan de speeltafel van graaf di Pestalozzi had gewonnen.

Charles bekeek het biljet een oogenblik met

groote aandacht. Toen zei hij:

— Als het is nagemaakt, dan is het voortreffelijk werk! Ik kan er niets aan zien!

— Ik had je ook dadelijk mijn loupe moeten geven, beste jongen! Je ziet dat ik ook wel eens doezelig ben! Hier heb je haar!

Charles nam het zak-vergrootglas aan, dat zijnen meester zelden verliet en bestudeerde op-nieuw het biljet.

Plotseling riep hij uit:

— Dit biljet is valsch!

— Ik dacht het wel, zeide Raffles kalm.

— Maar het is magnifiek nagemaakt — door een meester in zijn vak!

— Zoo? En het duurt lang om zoo'n biljet te maken?

— De voorbereiding zeker! Daartoe is heel wat werk noodig en de falsaris moet over uitstekende instrumenten beschikken!

— Over een drukpers ook natuurlijk!

— Ja, maar deze nagemaakte biljetten worden meestal op een kleine handpers gedrukt. Daarom duurt het ook lang om ze te maken.

— Er is ook een koper-cliché voor noodig?

— Of een zink-cliché — zeker!

— En die worden met een scherp bijtend zuur behandeld, als ik mij niet vergis?

— Ongetwijfeld!

— En — begin je nu zelf ook misschien eenig verband te zien, Charles?

— Edward! kreet Charles. Je wilt toch niet zeggen dat die edelman een valsche munter is?

— Jawel, dat wil ik zeggen!

— Kom! Een graaf!

— O, in Italië kun je voor een paar duizend lire al een aardig riddergoed koopen, waaraan een of andere titel verbonden is!

— Maar — kan hij zelf dat valsche biljet niet ontvangen hebben?

— Dat is natuurlijk mogelijk — maar als er in dit stapeltje nog meer zijn, dan zul je me wel toegeven, dat de kans al heel klein is, dat een en dezelfde man toevallig al die valsche biljetten in handen heeft gekregen!

Charles nam een dozijn bankbiljetten en onderzocht ze een voor een zeer nauwkeurig onder het vergrootglas.

— Nu? vroeg Raffles, toen Charles met zijn onderzoek gereed was.

— Er zijn vier valsche bij! antwoordde deze.

— Zie je wel? Ik was er wel zeker van!

— Wat denk je nu te doen? Hem dadelijk laten arresteren?

— Neen, dat heeft den tijd nog! Hij zal mij niet ontloopen. Ik moet eerst nog meer weten! Nu eerst naar huis en de post op onze nieuwe kamer betrokken. Wat ik zeggen wilde, Charles — zou graaf di Pestalozzi ook zooveel van.... spargholetti houden?....

HOOFDSTUK VIII.

DE BLAUWE STRAAL.

Een uur later bevonden John Raffles en Brand zich weder op hun nieuwe kamer.

Het was twee uur en reeds werd het stil op straat.

De omnibussen liepen niet meer en slechts zeer zelden rolde een cab door de straat.

Het was slecht weder geworden en de weinige late voorbijgangers haastten zich hun woningen te bereiken.

En eindelijk, om half drie ongeveer, was er buiten geen enkel geluid meer te hooren en klonk alleen heel uit de verte het nachtleven van de City van de wereldstad als een verwijderde branding.

Het huis dat de twee vrienden thans bewoonden scheen in diepen slaap verzonken te zijn.

Geen enkel geluid was waarneembaar, noch boven, noch naast de kamer waar de twee mannen in dit late nachtelijk uur zwijgend op post zaten.

Plotseling fluisterde Charles:

— Hoorde jij iets?

Raffles knikte zwijgend terug en luisterde nauwkeurig toe, terwijl hij zijn gelaat naar den vloer boog.

Toen zei hij eveneens op zachten toon:

— Er wordt beneden heen en weer geloopt, door iemand, die zijn schreden zooveel mogelijk tracht te dempen.

— Zou O'Mackintosh op zijn?

— O'Mackintosh is zeker op, beste Charles, maar hij is waarschijnlijk nog niet thuis gekomen, zeide Raffles met een eigenaardigen klank in zijn stem.

— Hoe weet jij dat? vroeg Charles verbaasd.

— Eenvoudig door afleiding, beste kerel! Maar laten we nu even stil zijn, dan kunnen wij beter hooren wat er beneden voorvalt.

De beide vrienden zwegen en luisterden met ingespannen aandacht toe.

Het was nu zoo stil, dat men duidelijk het geluid van onophoudelijke schreden beneden in den horlogewinkel kon hooren.

Zoo geregeld als een klok klonken de zachte stappen.

— Dat is de jonge vrouw, die daar zoo als een opgesloten dier heen en weer loopt! fluisterde Raffles.

— Denk je dat?

— Stellig, het is de stap van een vrouw. En als je heel nauwkeurig toeluistert, kun je van tijd tot tijd hooren, dat ze in zichzelf praat. Ga eens met je oor op den vloer liggen, of nog beter, sla het zeil maar vast eens terug, dat over het gat ligt, dat ik vanmiddag geboord heb.

Charles ging naar den hoek van het vertrek en lichtte de punt van het zeil op, dat met den poot van een stoel op zijn plaats werd gehouden.

Daarop bukte hij zich en legde het oor op het kleine boorgat.

Weder verstreken eenige minuten.

Toen stond Charles weder op en zeif luisterend:

— Je hebt gelijk; zij mompelt voortdurend opgewonden woorden bij zichzelf.

— En je hebt zeker wel kunnen hooren, Charles, dat die woorden niet in het Engelsch werden geuit?

— Neen — het was Italiaansch!

— Dat wist ik ook wel! En ik geloof, dat het net zich langzamerhand om onzen vriend gaat toehalen en laten wij nu onze vilten pantoffels aandoen, want we mogen volstrekt niet gehoord worden. En vooral: laten we niet meer spreken, dan als het volstrekt noodzakelijk is.

Nadat de twee mannen hun schoeisel verwisseld hadden tegen lakensche pantoffels met zeer dikke vilten zolen, namen zij weder voor het raam plaats.

Een half uur verstreek.

En al dien tijd hadden de twee mannen geen woord met elkaar gewisseld en hunne zenuwen waren tot het uiterste gespannen.

Plotseling greep Raffles Charles bij den arm en fluisterde heesch:

— Daar komt hij aan!

Charles keek scherp naar buiten en ontwaarde in het schijnsel van de volgende lantaarn een man, die met haastige schreden naderbij kwam.

— Het is O'Mackintosh, zei hij. Zou hij ons hier niet kunnen zien zitten?

— Dat is volstrekt onmogelijk, Charles! Wij hebben immers het licht niet opgestoken, zoodat hij van de straat af niet kan zien, wie hier zit, zelfs al gingen we vlak voor het raam staan. Je ziet, dat de muren heel dik zijn en dat het licht van de lantaarn onze gezichten niet beschijnen kan.

In de stilte van den nacht klonken nu duidelijk snel naderende schreden van den horlogemaker en eenige oogenblikken later knarste een sleutel, die voorzichtig in het slot werd gestoken.

Met een hoofdbeweging wenkte Raffles zijn secretaris met hem naar den hoek van het vertrek te gaan, waar zij beiden op den vloer nederhurkten.

Nauwelijks hadden ze dat gedaan, of zij hoorden duidelijk, dat in den winkel onder hen een opgewonden woordenwisseling was ontstaan, waarbij de twee twistenden al hun best deden hunne stemmen zooveel mogelijk te dempen, wat hun slechts gedeeltelijk gelukte.

— Ja, ja, mompelde Raffles in zichzelf, ik weet wat er gaande is. De ongelukkige vrouw wil zijn bevelen niet opvolgen en de ellendeling wil haar, evenals gisteravond, met geweld dwingen om te

doen wat hij verlangt en hem bij zijn nachtelijk werk bij te staan.

— En dat werk zou dus zijn, denk je?..

— Om te beginnen het maken van valsche bankbiljetten en muntstukken — en dan nog iets anders, dat ik nog maar vaag vermoed en dat ik morgen verder zal onderzoeken.

— Ga je je dan in het hol van den leeuw wagen?

— Dat ben ik vast voornemens en als ik het niet doe om dien schurk schaakmat te zetten en hem zijn praktijken te beletten, dan doe ik het omdat ik niet verkies, dat die ongelukkige jonge vrouw nog langer moet blootstaan aan de mishandelingen van haar beul!

Plotseling werd het beneden geheel stil.

Raffles bukte zich naar het gat, maar hij kon volstrekt niets meer vernemen.

Het scheen alsof de beide twistenden plotseling met stomheid waren geslagen.

Maar toen hoorde Raffles iets als het knarsen van een heel fijn raderwerk en het loopen van een ketting over een tandrad.

Een droog, schurend geluid van metaal langs metaal bereikte zijn oor.

Als door een plotselinge ingeving gewaarschuwd, keek hij ingespannen in de richting van het gat en op datzelfde oogenblik verlichtte een helle blauwe straal gedurende een zeer kort oogenblik, het onderdeel van een seconde, het vertrek.

— De blauwe straal, fluisterde Charles.

— Ja, het waarschuwingsteeken, zei Raffles.

— Dus je denkt, dat deze verblindende straal een sein is?

— Daaraan kan voor mij niet de minste twijfel bestaan! antwoordde hij. Heb je gister nacht de richting van die straal soms kunnen volgen?

— Neen, daarvoor duurde het schijnsel veel te kort.

— Dat is ook zoo en dat ik het gezien heb, is ook louter toeval. Die straal wordt afgezonden in de richting van de Princess Street, die langs den

voorgevel van de Bank van Engeland gaat.

— En wat zou die waarschuwing dan moeten beteekenen?

— Ik denk, dat we dat onmiddellijk wel zullen hooren. Ga mee naar de achterkamer.

Onhoorbaar liepen de twee mannen door het vertrek en begaven zich door de middelste deur, die zij dadelijk bij hun thuiskomst hadden opengezet, naar de achterkamer.

Zij waren nauwelijks binnengetreten, of weer deed zich een metaalachtig geluid hooren, nu eenigszins sterker dan den eersten keer.

— Weet je, wat er nu gebeurt Charles? vroeg Raffles.

— Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik niet het flauwste vermoeden heb.

— Dan zal ik het je zeggen: O'Mackintosh gaat naar zijn kelder. Dat seinde hij zooeven door middel van de blauwe straal aan zijn medeplichtige!

— En wat doen wij nu?

— Wij gaan slapen! zeide Raffles op lakoniek toon. Vannacht valt er voor ons niets meer te doen. Maar morgen zal het wel een dag van handelen worden.

— Ik zal je toch zeker wel mogen helpen?

— O ja, en in bijzondere mate zelfs! Want we zullen morgennacht onzen vriend O'Mackintosh ontvoeren!

— Meen je dat?

— Ik meen het in heiligen ernst! Wij zullen dien schobbejak voorloopig aan de circulatie onttrekken en er voor zorgen, dat hij die arme vrouw geen kwaad meer kan doen.

— En waar denk je hem dan op te vangen?

— In onze Club, beste jongen!

— Wat zeg je? Komt O'Mackintosh in onze Club?

— Je hebt vanavond met hem gesproken, nog geen vier uur geleden!

— Maar Edward, je wilt toch niet beweren...."

— Jawel, beste Charles, dat beweer ik wel; Jack O'Mackintosh en Graaf di Pestalozzi zijn een en dezelfde persoon!

HOOFDSTUK IX.

RAFFLES ALS GEMEENTE-BEAMBTE.

Den volgenden dag, omstreeks elf uur, werd Charles, die nog in zoete rust verzonken was, op tamelijk onzachte wijze door den gewaanden zeebonk aan den arm getrokken.

— Kom er uit jongen! klonk de stem van Raffles dicht bij zijn oor. Er is heel wat werk aan den winkel! Weet je dat er beneden een lek in de gasleiding is?

— Ik weet er niets van!

— Ruik je het dan niet?

— Volstrekt niet! Ruik jij dan iets?

— Ik? Heelemaal niet!

— Maar wat praat je dan eigenlijk! Zijn ze je dan komen zeggen, dat er iets niets in orde is

aan de leiding?

— O, dat hoeven zij mij niet te komen zeggen, beste Charles! Kom, ik zal maar niet langer in raadselen praten — als er een defect aan de leiding is, dan is dat omdat ik nu eenmaal wil, dat er een is! Ik ga het repareeren, weet je!

— Wat? riep Charles uit, ga jij als kapitein Archibald Hunter een lek in een gasleiding repareeren?

— Neen, jongen, dat denk ik niet te doen. Ik ga me verkleeden als werkmans van de gasfabriek met zoo'n prachtige uniformpet op, waar je van om zult rollen!

— En ik?

— O, jij zal me toch niet in den steek laten, hoop ik? Jij gaat mee.

— Ook als gasfitter?

— Neen, jij bent uitnemend geschikt voor electricien!

— Maar O'Mackintosh zal ons de deur wijzen!

— Als hij het hart heeft, laat ik het tot het uiterste komen en roep de politie, maar dat moeten we afwachten!

— Maar hij zal toch zelf wel gezien hebben dat er aan de gasleiding of aan de electriche draden niet het minste mankeert?

— Dat is best mogelijk, maar ik zal je zeggen hoe dat in elkaar zit. De ex-kapitein, die pas boven hem is komen wonen, heeft geklaagd over het dreunen van de machine in den tuin en gedreigd, den benedenbewoner met winkel en al in de lucht te laten vliegen, als er door de gasfabriek en de Electriche Centrale niet onmiddellijk maatregelen werden genomen, om dat oorverdoovend lawaai een beetje te doen verminderen!

Charles was bijna in daverend gelach uitgebarsten, maar gelukkig bedacht hij nog bijtijds, dat hij dat moeilijk kon doen in de kwaliteit van armoedig pennelikkertje in dienst van een bulderbas van een kapitein.

— En kom er nu maar gauw uit! ging Raffles door, opdat we gauw aan het werk kunnen gaan.

— Waar heb je onze uniformpetten?

— Thuis heb ik er te kust en te keur, en we hebben er maar voor het uitzoeken. Ik beloof je, dat ik je een petje zal geven, dat alle dienstmeisjes hier in de buurt smoorlijk op je zal doen verlieven!

Charles sprong van het veldbed, waschte zich en kleepte zich snel aan.

— Is de magere koe uit Pharaos droom er al? vroeg hij onder de bedrijven door.

— Ja, antwoordde Raffles met een grimmig lachje, voor haar plezier ben ik om acht uur uit mijn bed gekomen om haar open te doen. Jij hebt zelfs het bellen niet gehoord, zoo vast sliep je. Dat is nog tot daar aan toe, maar dat je het oorverdoovend gebrul niet gehoord hebt, waarmee ik hier het huis vervuld heb, dat verbaast me!

— Was het dan zoo erg? vroeg Charles lachend.

— Erg? Het schaap was al half weg de trap op en was toen op het punt van schrik weer rechtsomkeert te maken, als ik haar niet bij haar lurven had gegrepen en naar boven had gesjord. Wat denk je, dat ze bij zich had?

— Zeg het me maar, want ik kan er niet naar raden.

— Een mand met knolrapen!

— Groote hemel!

— Groote gele knolrapen, meneer! Ik dacht dat ik het niet zou overleven! Gisteren wortelen en vandaag rapen. Dat kind is bepaald de dochter van een warmoezenier, die zijn specialiteit van knolvruchten maakt.

— En wat doet ze nu?

— Dat kun je je wel voorstellen: ze is druk bezig met het in dobbelsteentjes snijden van die vervloekte dingen, wat zij schillen noemt! Herinner je je nog wel die doozen met blokken uit de jeugd, waar je op leerde spellen? Nu, daar lijkt het op!

— Zullen we daar vandaag weer van genieten?

— Als ik dat in het vooruitzicht had, antwoordde Raffles met afgrijzen, dat liet ik den heer O'Mackintosh, alias graaf Pestalozzi in den steek en liet hem zooveel valsche munt maken, totdat hij er heel Engeland voor kon koopen! Aan alles is een grens!

Aldus hadden de beide vrienden zich gereed gemaakt om uit te gaan.

Toen zij aangekleed waren belde Raffles om het dienstmeisje, dat even later met knikkende knieën binnenkwam.

— Waarom tril jij zoo op je beenen, kind? vroeg Raffles barsch.

— Dat doe ik niet expres, meneer, zei het kind half huilend. Dat doen mijn beenen uit zichzelf!

— Zoo! bromde Raffles. Laat ze daar dan mee ophouden, want ik kan het niet aanzien! Heb jij vanochtend al gegeten?

— Ja meneer! antwoordde het kind.

— Wat dan?

— Een boterham met reuzel, meneer!

— Hoe ver woon je hier vandaan?

— Twee uur loopen, meneer!

— Maar je neemt toch een bus, kind? riep Raffles verschrikt.

— Zelden meneer, antwoordde het kind. Mijn moeder kan die twee pence per dag wel beter gebruiken!

Dat was Raffles te machtig.

Hij vergat zijn rol, trad op het kind toe en legde het zijn breede witte hand op het vlasblonde haar.

Hij boog zachtjes haar hoofd achterover en keek het wicht in de eerst nog wat schuw naar hem opgeheven oogen.

— Hier heb je een pond, zei Raffles, terwijl hij moeite had om zijn stem in bedwang te houden. Geef die aan je moeder en zeg maar, dat ze daar eens een flink maaltje voor moet koken en daar heb je nog een penny voor de bus en verdwijnt nu maar gauw uit mijn oogen. Je behoeft hier vandaag niet meer terug te komen, want wij gaan er uit en eten vandaag niet thuis.

Het kind wist niet wat zij hoorde.

Zij staarde beurtelings den gever en het geld in haar mager handje aan en dacht blijkbaar dat ze droomde.

Maar toen Charles haar met zachten dwang naar de deur leidde, kreeg zij plotseling dikke tranen in de oogen en riep met een schrill stemmetje, terwijl zij naar Raffles omzag:

— Dank u duizendmaal, meneer!

— Je hoeft mij niet te bedanken, mompelde Raffles op zachten toon. Bedank de maatschappij maar, die toelaat, dat een schaap als jij twee uur in het ergste hondenweer door de modder moet baggeren om een penny te kunnen uitsparen.

Daarop vervolgde hij op luiden toon:

— Geen woord hierover tegen de menschen beneden, hoor, of wij worden weer kwaje vrienden!

— Mag ik ook niets tegen de lieve juffrouw zeggen, meneer? vroeg het kind op bedeesden toon.

— Is die juffrouw dan werkelijk zoo lief? vroeg Raffles op zijn beurt.

— O meneer, zij is een engel. Zij gaf mij altijd zulke lekkere kliekjes en nu en dan wat geld, als haar vader het niet zag.

— En als hij het wel zag?

— O, dan keek hij zoo slecht, meneer! Hij had dan die lieve juffrouw wel willen slaan, geloof ik en hij heeft mij ook wel eens geslagen, als ik in den winkel kwam met een horloge en ik wilde zoo eens rond kijken. Eens kwam ik dicht bij een kastje aan den muur bij het raam en toen dacht ik heusch, dat hij mij zou doodslaan!

— Ja, ja, beste meid, wij weten er alles van, zei Raffles, maar kleine meisjes mogen ook niet overal in rondneuzen, onthoud dat! En ga nu maar gauw naar huis en verlies je geld niet onderweg! En niet loopen, hoor, maar de bus nemen!

— Ik beloof het u, meneer, zei het kind, overgelukkig, dat haar nieuwe meester plotseling zoo vriendelijk tegen haar was geworden.

Tien minuten nadat zij de deur was uitgegaan, stonden ook de twee vrienden op straat en nog geen uur was verlopen, of twee werklieden, één van de gasfabriek en een van de Electriscbe Centrale, duidelijk kenbaar aan hun uniform en ieder met een gereedschapstasch onder den arm, traden den horlogewinkel binnen.

Het waren John Raffles en Charles Brand.

O'Mackintosh zat achter een kleine tafel bij het raam en ontving hen met een boezen blik.

— Wat moet jullie hier? vroeg hij norsch. Heb ik jullie geroepen?

— Neen, geroepen heeft u ons niet, maar wij zijn hier gestuurd.

— En door wie, als ik vragen mag?

— Door uw bovenbuurman, kapitein Hunter. Hij kan dat oorverdoovend lawaai van uw machine niet langer verdragen.

— Daar zal hij dan aan moeten wennen! antwoordde de horlogemaker op ruwen toon, terwijl hij zijn fonkelende zwarte oogen doordringend op de bezoekers vestigde.

— Dus u is niet van plan die machines stop te zetten?

— Neen, die heb ik noodig voor mijn beroep. Zij staan hier al een paar jaren en nog nooit is mij daar een verwijt van gemaakt door de bureu!

Als die vervloekte kapitein er last van heeft, moet hij maar ergens anders gaan wonen!

— Dat moet u maar met hemzelf uitmaken, hernam Raffles kalm, maar ik heb hier een geschreven bevel van de fabriek bij me, om de machines na te kijken en te zien of er geen middel bestaat om ze wat zachter te laten loopen. Ik ben zoeven zelf naar boven gegaan om mij te overtuigen of de kapitein niet overdreef en ik moet toegeven dat het voortdurend geraas van dien motor zeer hinderlijk is. Ik zal dat dus eens even gaan nazien. U zult natuurlijk wel weten, dat u volgens de wet verplicht is om aan de beambten van gas en electriciteit toegang tot de leiding te verschaffen als een van de bureu klaagt.

— Maar wat deugt er dan niet aan het gas? bromde de horlogemaker woedend.

— Het gas zelf is uitstekend, meneer! antwoordde Raffles kalm. Maar het verraadt zijn aanwezigheid een beetje veel. Kortom, er moet een lek in huis zijn! Ik ruik het trouwens duidelijk.

— Gij zijt vervloekte wijsneuzen en ik heb veel lust je de deur uit te gooien! schreeuwde O'Mackintosh.

— Dat zou ik u sterk afraden, hernam Raffles, want de Londensche politie verstaat op dat punt geen gekschereu.

Met die woorden draaide hij den horlogemaker, die bleek van woede was geworden, den rug toe, wenkte Charles Brand, die er onverschillig bij had gestaan, alsof de zaak hem geen sikkedit aanging.

Het eerste onderzocht hij den gasmeter en nam den meterstand op.

Daarop deed hij, alsof hij de gasbuizen onderzocht en merkte toen op, dat O'Mackintosh, die hen geen seconde uit het oog had verloren, hen op den voet was gevolgd.

— Wat het gaslek betreft, schijnt kapitein Hunter zich vergist te hebben, want ik kan er volstrekt geen vinden en nu de leiding!

Hij wandelde doodkalm de achterste kamer in, had met één oogopslag waargenomen, dat de eene deur van de zoogenaamde boekenkast openstond en dat zich in die kast noch boeken, noch zelfs planken bevonden, had iets gefrommeld aan de knoppen voor de schel en voor het electrische licht en was toen, de gang door, naar de kleine binnenplaats gelopen, altijd met Charles Brand naast zich en met den horlogemaker geen twee passen achter zich.

Het gelaat van dezen laatste had een onheilspellende uitdrukking aangenomen en zijn vuisten waren krampachtig gebald, toen Raffles doodkalm toeliep op de loods, waar de electro-motor stond en deze nauwkeurig begon te onderzoeken, daarbij wel zorg dragende, uit het bereik van den snel rondwentelenden drijfriem te blijven.

Ook hier nam hij den stand van den electrometer op en wilde toen de deur van het aangrenzende hok openen.

Maar nu trad O'Mackintosh tusschen beiden.

— Wat hebt ge daar te maken?! vroeg hij op dreigenden toon.

— Ik heb er volstrekt niets te maken, antwoordde Raffles kalm, ik wilde slechts zien, of zich daar geen machines bevinden, die het ge- raas kunnen veroorzaken.

— Daar staan geen machines, antwoordde de man barsch. Mijn draaibank staat onder dat afdak, zooals ge ziet! En dat is alles, wat ik aan machines heb. En hebt ge nu genoeg gezien, jullie bemoeials!" vroeg O'Mackintosh, terwijl zijn brandende oogen de twee zoogenaamde beampten als het ware tot op den bodem van de ziel trachtten te lezen.

— Ik heb meer dan genoeg gezien! zeide Raffles op zijn zelfden bedaarden toon, en ik dank u voor uw inlichtingen.

— Dan zou ik je raden, mijn huis weer spoedig te verlaten en je nooit meer te bemoeien met zaken, die je niet aangaan!

Raffles haalde zijn schouders op en verliet, vergezeld van Charles, den winkel.

Een half uur later zaten beiden in de bibliotheek van de villa van Raffles in Cromwel Road.

— Wel Edward, begon Charles, je zit daar met een glans van genoegen op je gelaat en toch moet ik je bekennen, dat de zaak me nog steeds niet veel duidelijker is geworden.

— Voor mij is ze glashelder, beste jongen en vannacht zullen we onzen man vangen en onschadelijk maken! Hij is een hoogst gevaarlijk sujet!

— Maar wat voert hij dan eigenlijk uit?

— Dat zal ik je zeggen; weet jij wat dat hok is, op de binnenplaats, waar hij ons niet in wou laten?

— Ik heb er geen flauw idee van!

— Een electrische oven! Ik heb ze ongeveer precies zoo nog geen half jaar geleden gezien in het chemisch laboratorium van een mijner vrienden. Het zou me volstrekt niet verbazen, als deze uit dezelfde fabriek afkomstig was! Zelfs door de dubbele wanden, gevuld met een warmte geleidende stof, ter dikte van een decimeter,

was de hitte duidelijk voelbaar.

— Maar wat wordt er dan in 's hemelsnaam in die oven verbrand?

— Aarde! beste Charles!

— Wat zeg je daar? Aarde?!

— Ja, onder een temperatuur van ongeveer vijftienhonderd graden. Zij wordt daar in dien oven zoo uiterst fijn verdeeld, dat er zoo goed als niets van overblijft en de verbrandingsproducten ontsnappen door het dunne pijpje dat uit het dak steekt.

— Maar hoe weet je, dat er aarde in verbrand wordt?

— Omdat er een breed spoor echte Londen-sche aarde van dat hok dwars door den tuin de gang door tot in de achterkamer leidt. Heb je die kruiwagen in den hoek gezien? Die diende om de aarde naar het hek te brengen!

— Maar waar komt die aarde dan vandaan? vroeg Charles hoe langer hoe verbaasder.

— Uit den kelder, of liever onder den kelder vandaan en wel uit de tunnel, die O'Mackintosh bezig is te graven!

Charly zag zijn vriend met groote oogen aan.

— Een tunnel? vroeg hij.

— Precies! een tunnel onder de Threadneedle Street door!

— Maar waar leidde die tunnel dan heen?!

— Naar de Bank van Engeland!

Plotseling was het alsof er een licht voor Charles Brand opging.

Hij rees half van zijn stoel op en liet er zich toen met een plof weer op neer vallen.

— Als dat waar is, zei hij, dan is het 't sterkste stukje, dat ik nog ooit heb bijgewoond.

— Het is zeker waar! antwoordde Raffles kalm, en weet je hoe hij in zijn kelder komt?

— Door die boekenkast zeker?

— Precies! Maar het is geen boekenkast, maar een eenvoudige lift. Heb je de oogen van den kerel gezien, toen hij merkte, dat ik die kast in het vizier had gekregen? Ik geloof, dat hij me graag op de plaats had willen wurgen. En nu begint het laatste bedrijf van de tragedie!

HOOFDSTUK X.

DE ONTKNOOPING.

Dien zelfden avond omstreeks één uur, was het spel in de Club weer in vollen gang.

Graaf di Pestalozzi was weer aan de winnende hand en het geld stroomde hem tegemoet.

Om twee uur stond hij op en nam afscheid van de andere leden.

— Als gij het goedvindt, Graaf, zeide Raffles tot hem, die den geheelen avond niet van zijn zijde was geweken en zich zeer vriendelijk had voorgedaan, dan breng ik u in mijn auto naar huis! Gij woont immers in Piccadilly Circus? Daar moet ik, om zoo te zeggen, langs!

— Ik dank u hartelijk, Mylord, zeide Graaf di Pestalozzi verheugd over dit blijk van vriendschap.

Beiden gingen de trap af en namen in de auto plaats.

Een oogenblik later stelde de wagen zich in beweging.

Raffles knoopte een interessant gesprek aan en spoedig had de wagen Piccadilly Circus bereikt.

Maar inplaats van stil te houden, versnelde hij aanmerkelijk zijn vaart, tot groote verbazing van den Italiaanschen Graaf.

Maar voor hij een opmerking had kunnen maken, hoorde hij de koele stem van Raffles naast zich, die zeide:

— Zie mij eens aan, Graaf!

Di Pestalozzi wendde het hoofd om en zag

precies in den loop van de revolver, die Raffles hem voorhield.

— Steek uw handen op, beval deze.

Doodsbleek gehoorzaamde di Pestalozzi aan dit bevel.

Een oogenblik later zaten zijn polsen in boeien gekneld. Daarop legde Raffles de revolver terzijde, stopte den Italiaan met een snel gebaar een prop in den mond en bond daarover heen een zwaren doek.

In snelle vaart reed de auto door de duistere, verlaten straten.

Raffles had zijn revolver weder ter hand genomen en zeide, geen oog afwendend van zijn gevangene, die hem met blikken vol brandenden haat aanstaarde:

— Graaf di Pestalozzi, alias Jack O'Mackintosh, ik weet zeer goed wie gij zijt, en ik bestraf mij zelve dat ik het niet veel eerder ontdekt heb — gij zijt de beruchte Italiaansche inbreker en moordenaar Busoni, naar wien de justitie van geheel Europa reeds jaren lang tevergeefs zocht! Nu wil ik u dit eerlijk zeggen: waart gij inbreker en anders niet, wellicht had ik u vrij uit laten gaan! De redenen daartoe raken u niet! Maar gij hebt vermoord, en gij mishandelt een jonge vrouw, die te kwader ure onder uw vervloekten invloed is geraakt. En dáárvoor zult gij boeten, dat zweer ik u!

Nog een half uur duurde de rit.

Toen hield de auto, die, naar de lezer zal

begrepen hebben, door Charles Brand bestuurd werd, stil voor de deur van den gewaanden horlogemaker.

Raffles dwong den gevangene uit te stappen, terwijl hij den loop van de revolver geen oogenblik van zijn hoofd afwendde.

— Bel eens aan, Charles, zeide hij, als dat tenminste noodig is, want die ongelukkige jonge vrouw zal wel weer opgebleven zijn om dezen schurk af te wachten! Een vrouw leert men nu eenmaal nooit doorgronden!

Charles belde aan den winkel van den gewaanden horlogemaker en zeide toen:

— Zou het geen opzien baren, als we de auto hier lieten staan?

— Dat geloof ik niet. Het is al zeer laat en het verkeer in deze straat is buitendien niet zeer druk. Maar je kunt voor de veiligheid den wagen even naar de dichtstbijzijnde autogarage in de Queen Victoria Street rijden en hem daar zoo lang stallen. Neem een visitekaartje van mij mee.

Hij overhandigde Charles Brand een zijner vele visitekaartjes, bedrukt met den naam van Lord Aberdeen. Charles zette zich weder aan het stuurwiel en vroeg nog even, voor hij wegreed:

— Ik moet toch zeker dadelijk terugkomen?

— Onmiddellijk! antwoordde Raffles. Ik zal je wel noodig hebben.

Een oogenblik later verdween de wagen in de duisternis.

HOOFDSTUK XI.

HET EINDE VAN EEN SCHURK.

Juist toen het geraas van den motor was weggestorven, werd er eenig gerucht in de gang achter de winkeldeur merkbaar.

Toen was het weer even stil.

Vervolgens werd één van de gordijnen voor het winkelraam voorzichtig terzijde geschoven en verscheen een doodsbleek vrouwengelaat, dat angstig terugweek toen de vrouw van Busoni de twee mannen voor de deur zag staan.

Raffles beduidde haar met een gebaar, de deur te openen, en hief daarbij dreigend de revolver naar het voorhoofd van zijn gevangene op.

Weder verstreken er eenige oogenblikken en toen ging de straatdeur langzaam open.

Raffles duwde Busoni de donkere gang in, ontstak onmiddellijk zijn elektrische zaklantaarn en liet de deur weder in het slot vallen.

Hij stond nu weder voor de jonge vrouw, die den vorigen dag, zonder hem te kennen, was komen verzoeken wat minder leven te maken.

De vrouw van den valschen munter was nog bleeker dan gewoonlijk en haar groote donkere oogen schitterden met een koortsachtigen gloed.

Haar stem was nauwelijks verstaanbaar toen zij op heeschen toon vroeg:

— Wat beteekent dat en wie zijt gij?

— Wie ik ben, doet er niets toe, Madame,

zeide Raffles bedaard. Laat ik u slechts zeggen, dat de maatschappij mij als haar vijand beschouwt, en dat ik, als Tijn Uilenspiegel, mag zeggen: „dat ik het er dan ook naar gemaakt heb.” Het is nog de vraag aan welke zijde het onrecht is, maar het is nu niet de tijd, om daarover wijsgeerige beschouwingen te houden! Wat het eerste gedeelte van uw vraag betreft, dat zult gij spoedig genoeg hooren. Wees zoo goed mij voor te gaan naar de achterkamer, gij weet wel, waar de nagemaakte boekenkast staat, sluit de gordijnen daar en steek het electrisch licht op. Ik heb eenige woorden met u en uw en echtgenoot te wisselen.

Gedurende dit korte gesprek had Busoni zijn stekende zwarte oogen geen oogenblik van het bleek gelaat der vrouw afgewend.

Het was alsof hij de ongelukkige wilde bioloogereen.

Van tijd tot tijd wierp zij een schuwen blik op den Italiaan en sloeg dan dadelijk de oogen weder neder.

— Wat u betreft, meneer de graaf, zoo vervolgde Raffles tot Busoni, ik zal u moeten verzoeken u eenige oogenblikken op te houden in den winkel waar gij met zooveel virtuositeit de rol van horlogemaker hebt vervuld.

Hij opende de deur van den winkel, die op de gang uitkwam en duwde den nog steeds geknevelden valschen munter tamelijk onzacht naar binnen.

— Ga daar op dien stoel zitten, beval hij, en verroer u niet, want ik wil het u wel bekennen, dat uw leven mij geen half pond waard is, als ik het eens heel hoog wil taxeeran!

De schurk ging zitten, na een blik vol giftigen haat op zijn vijand te hebben geworpen.

Raffles deed weder zorgvuldig de gordijnen voor de ramen dicht en ontstak het electrische licht.

Hij riep regelrecht op het kastje aan den wand toe, waarvan het dienstmeisje hem reeds gesproken had, stak met groote vlugheid en met behulp van zijn looper het deurtje van het kistje open en riep met een zegevierend klank in zijn stem:

— Het is, zooals ik dacht! Daarin hebt gij het zoeklicht, waarmee gij een zekeren blauwen straal weet te veroorzaken. Wij zullen het eens onderzoeken!

Hij drukte op een knop, die zich binnen in het kastje bevond en met een knarsend geluid kwam de lamp over een stel stalen rails naar buiten schuiven en wendde zich automatisch in de richting van het raam.

— Dat tweede knopje zal wel zijn om dat schitterende en korte schijnsel te verwekken, vervolgde Raffles. Anstonds zal ik eens zien, welk huis er door dezen blauwen straal in de Princess Street getroffen wordt en daar ook eens nasporingen doen! Ik heb zoo'n idee, dat ik daar ook een goede vangst zal doen! En nu zal ik u even alleen moeten laten en de deur moeten sluiten, mijn waarde heer, en nogmaals druk ik u op het hart geen poging tot vluchten te doen want dat zou u berouwen. Voor alle zekerheid zal ik de ijzeren luiken voor de ramen sluiten, die gij, geboeid als ge zijt, onmogelijk kunt openen!

Raffles deed zooals hij gezegd had, ging daarna de deur uit, sloot deze, stak den sleutel in zijn zak en begaf zich naar de achterkamer, waar de jonge vrouw reeds licht had opgestoken.

Met eenige woorden bracht Raffles haar op de hoogte van den toestand.

Hij verklaarde haar hoe hij Busoni had weten te ontmaskeren en vervolgde toen:

— Ik verzeker u, dat de schurk u niet langer het leven ondragelijk zal maken.

Gij zult er echter verstandig aan doen, reeds morgen Londen te verlaten! Uw echtgenoot blijft dezen nacht veilig onder onze hoede en desnoods morgen ook nog! Hier hebt gij het geld, dat ik op hem bevonden heb en wacht nu een oogenblik, tot ik een onderzoek heb ingesteld naar de geheime werkplaats waar hij zijn valsche munt fabriceerde!

— Gij weet dus . . . mompelde de jonge vrouw beangst.

— Ik weet alles! zeide Raffles op zachten toon. Maar gij behoeft u niet te verontrusten, ik

weet, dat gij slechts gehandeld hebt onder den invloed van dien bandiet, die u nog gisternacht op vreeselijke wijze mishandeld heeft. Wij hebben den gil gehoord, dien gij toen niet hebt kunnen onderdrukken.

De jonge vrouw boog het hoofd en zweeg.

Hij begon met zijn gewone vlugheid de kamer te onderzoeken en had al spoedig het geheime mechaniek ontdekt, dat de geheele boekenkast in den grond deed verdwijnen.

Juist toen hij hiermee gereed was, werd er weder aan de voordeur gebeld.

Hij liep de gang door en riep, toen hij de deur genaderd was, door het sleutelgat:

— Wie is daar?

— Ik ben het, Edward! hoorde hij de stem van Charles Brand zeggen.

Raffles opende de deur, uit overmaat van voorzichtigheid de revolver voor zich uithoudend, die hij onmiddellijk weer liet zakken, toen hij bemerkte dat het zijn vriend en secretaris was.

Hij sloot de deur weer zorgvuldig en beide mannen begaven zich naar de achterkamer.

— Wat de kast betreft, beste Charles, zie je al, dat ik gelijk heb gehad, begon Edward. Het is doodeenvoudig het omhulsel van een liftkamer-tje. Mag ik u uitnoodigen, zoo vervolgde hij tot de jonge vrouw, die zwijgend toezag, met ons mee te gaan? Gij moet mij dezen maatregel niet euvel duiden, want ik weet uit ervaring, dat de liefde eener vrouw het maar al te vaak wint van de gerechtigheid!

Gehoorzaam ging de vrouw de lift binnen.

Raffles en Charles Brand volgden.

Een druk op een wit ivoren knopje aan een der wanden was voldoende om de lift te doen dalen.

Zij zakte een meter of vier naar beneden en stuitte toen op den vloer van den geheimen kelder.

Daar vond Raffles een volledige inrichting voor het drukken van valsche bankbiljetten en het maken van gouden munten.

— Je ziet, dat ook mijn tweede veronderstelling bewaarheid wordt, Charles! merkte hij niet zonder zelfvoldoening op. Zie je wel, wat een prachtige machines dat heerschap er op nahoudt? En merk je nu ook waarvoor die electromotor diende? Als ik nog aan het bestaan van dezen kelder getwijfeld had, dan zou mijn bezoek aan de loods mij dat dadelijk hebben onthuld, want ik heb een stel riemen onder den grond zien verdwijnen! En daar in dien hoek staan bedden! riep Charles uit.

— Ja! de bewoners van het huis slapen, waarschijnlijk om tegen iederen overval gevrijwaard te zijn, in den kelder en dat verklaart het ontbreken van die nuttige meubelen in het huis zelve, een omstandigheid, die onzen snuggeren agent eergisteren geheel was ontgaan!

Plotseling greep Charles zijn meester bij den arm.

— Daar! riep hij, terwijl hij naar een anderen hoek van den ruimen kelder wees. De tunnel!

Raffles liet het felle licht van zijn lantaarn op den hoek vallen en kwam naderbij.

— Charles, zeide hij op ernstigen toon, die Busoni is ongetwijfeld een groote schurk en een laaghartig mensch, maar het zou niet eerlijk zijn als wij ontkenden, dat die man hier een werk is begonnen, dat alleen een zeer sterke geest zou aandurven. Bedenk eens, wat hij heeft willen ondernemen: een tunnel graven onder de Threadneedle Street door tot onder de kluizen van de Bank van Engeland!

Daarop wendde hij zich tot de jonge vrouw met de vraag:

— Wilt gij mij eens zeggen, wanneer Busoni met deze tunnel begonnen is?

— Zeven jaar geleden, antwoordde de vrouw op zachten toon.

— Zeven jaar! riep Charles Brand uit.

— Dat vindt ge veel, Charles, hernam Raffles, maar bedenk dat hij alleen moet werken en slechts één ander persoon heeft durven inwijden en die andere persoon was stellig alleen aangewezen om de wacht te houden, om dadelijk op de een of andere wijze te waarschuwen als detectives of agenten verdacht veel opmerkzaamheid aan dit huis wijdden. Was de tunnel al ver gegraven? zoo wendde hij zich opnieuw tot de jonge Italiaansche.

— Zij loopt onder de geheele breedte van de straat door, antwoordde deze op denzelfden zachten toon van vroeger. Binnen drie jaren hoopte hij den geheelen arbeid voltooid te hebben.

— Als het niet zoo schurkachtig was, zou het verbazend zijn! riep Charles Brand uit. Als wij eens nagaan, dat Busoni de uitgegraven aarde met kruiwagens tegelijk eerst in de lift naar boven moet brengen en dan des nachts natuurlijk alleen als het pikdonker was, naar den electrischen oven kruien!

Op dit oogenblik liet zich boven hunne hoofden een doordringende kreet hooren. Verschrikt keken de mannen elkander aan en de jonge vrouw begon over het geheele lichaam te sidderen.

— Wat was dat? fluisterde Charles Brand heesch.

— Ik weet het niet, antwoordde Raffles. Snel naar boven! Wij zullen deze tunnel morgen laten dichtwerpen, maar nu moeten we eerst onderzoeken, wat die kreet beteekent!

Snel gingen zij weder in de lift en stegen naar boven.

De jonge vrouw had moeite zich staande te houden, toen zij de gang naar den winkel doorliep.

De deur was nog steeds gesloten.

Raffles opende haar en trad binnen, gevolgd door de beide anderen.

Maar bijna dadelijk moesten zij terugwijken, want een verblindende blauwe gloed, die nauwelijks te verdragen was, vervulde het vertrek.

Charles Brand wilde naar de lamp snellen en deze uitschakelen, maar Raffles hield hem bijtijds met een krachtig gebaar terug en schreeuwde:

— Blijf hier, ongelukkige! Wil jij ook gedood worden?

Een snerpande gil deed hem onmiddellijk berouwen, wat hij gezegd had.

Het ongelukkige slachtoffer van Busoni, die den schurk ondanks alles zoo hartstochtelijk had liefgehad, was bewusteloos ineengezakt.

— Wat zei je daar, Edward? Is hij dood? fluisterde Charles.

— Dat weet ik bijna zeker, antwoordde Raffles. Er moet kortsluiting hebben plaats gehad! Aanstands zullen wij wel zien op welke wijze.

Onder het spreken haalde hij een paar gummihandschoenen uit den zak die hij uit voorzorg bij zich had gestoken, wetende, dat hij met electrische machines te doen zou krijgen en trok deze snel aan.

Met de linkerhand bedekte hij de oogen en trad toen weder binnen.

Snel ging hij op het kastje toe, waar het zoeklicht stond en sneed de draden door, die het met de electrische accumulatoren verbonden.

Onmiddellijk verdween het blauwe licht en werd het vertrek slechts verlicht door de electrische gloeilampjes aan den wand.

Op den grond lag het lijk van Busoni.

Raffles wenkte Charles naderbij te komen.

— De aardsche gerechtigheid, zeide hij op zachten toon, kan dezen man niet meer straffen!

— Wat is er dan met hem gebeurd?

— Hij is, in den letterlijken zin, geëlectrocuteerd. Ik kan mij zeer goed voorstellen wat er gebeurd is! Toen wij weg waren, is hij op een stoel geklommen en heeft getracht eenige seinen met het zoeklicht te geven, teneinde zijn medeplichtige op het gevaar opmerkzaam te maken en hem hierheen te roepen, opdat hij ons zou kunnen overvallen! Daarbij is hij met zijn stalen boeien in aanraking gekomen met de blanke deelen van de machine en op een of andere wijze is de stroom door zijn lichaam gegaan. Zie maar; het metaal van de boeien is geheel verwrongen en gedeeltelijk gesmolten! Wij hebben hier niets meer te doen, beste Charles. De hemelsche rechtvaardigheid heeft hier gewonnen. En nu naar die arme vrouw — wij willen trachten haar weder aan het leven terug te geven!

Beiden gingen naar de gang terug, waar zij de ongelukkige jonge vrouw nog steeds bewusteloos vonden. Raffles had haar echter spoedig bijgebracht met een der opwekkende middelen die hij steeds bij zich droeg.

De twee vrienden geleidden haar naar het dichtstbijzijnde, groot hotel en den volgenden morgen reeds bevond de vrouw van den Italiaan zich onderweg naar de nieuwe wereld, een ander, misschien een beter leven tegemoet!

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN